

Został dla nas członkiem rodziny

Він став для нас членом родини

«Miał wielkie serce. Był wspaniałym człowiekiem, odważnym i uczciwym. Na zawsze będzie miał 26 lat. Zginął na wojnie Ukrainy z Rosją. Jest moim Bohaterem» – to kilka zdań z opowiadania o Bogdanie Szczerbyku. 7 października na jego grobie na cmentarzu w Usiczach odsłonięto pomnik ufundowany przez Polaków.

Symbol

Historię Bogdana Szczerbyka opowiedzieliśmy naszym czytelnikom w marcu br. Wzruszyła wielu Polaków: Ukrainiec z Wołynia w obliczu śmierci poprosił matkę, by na jego grobie obok ukraińskiej flagi umieściła polską.

Według pomysłodawcy pomnika, Dariusza Wołosyuka, ta ostatnia wola Bogdana Szczerbyka sprawiła, że stał się symbolem pojednania między Polską a Ukrainą.

7 października na cmentarzu w Usiczach licznie przybyli mieszkańcy i rodzina Bogdana, jego ukraińscy i polscy przyjaciele, a także fundatorzy nagrobka. Zgromadzili się tu, aby uczcić pamięć Bohatera.

Nabożeństwo żałobne i poświęcenie nagrobka zostały odprawione

przez duchownych dekanatu Świętego Jana Teologa Wołyńskiej Eparchii Prawosławnej Cerkwi Ukrainy. Dołączyli do nich księża diecezji łuckiej Kościoła rzymskokatolickiego na Ukrainie.

Wartę honorową wystawiło Kozackie Bractwo Strzeleckie z Łucka, którego członkowie przybyli na cmentarz w procesji z parafianami miejscowej cerkwi Świętego Stefana. Przy pomniku stali także członkowie Bractwa Strzelców Kurkowych Świętego Jana Kantego w Lublinie oraz harcerze z kostopolskiej 7. Drużyny Harcerskiej «Świt» Harcerstwa Polskiego na Ukrainie.

«Bogdan Szczerbyk był ukraińskim patriotą, ale jednocześnie był bardzo związany z Polską i Polakami. Postawa i życie Bogdana Szczerbyka

«Він мав велике серце. Був прекрасною людиною, хороброю і чесною. Йому назавжди 26 років. Він загинув на війні України з Росією. Він – мій Герой», – це кілька речень з оповідання про Богдана Щербика. 7 жовтня на його могилі на цвинтарі в Усичах відкрили пам'ятник, встановлений поляками.

Символ

Історію Богдана Щербика ми розповідали нашим читачам у березні цього року. Багатьох поляків вона зворушує: українець із Волині, дивлячись в очі смерті, попросив матір, щоб та поставила на його могилі поруч з українським прапором польський.

Як зазначив ініціатор встановлення пам'ятника Даріуш Волосюк, ця передсмертна воля Богдана Щербика зробила його символом примирення між Польщею та Україною.

7 жовтня на цвинтарі в Усичах було людно. Односельчани й родина Богдана, його українські й польські друзі, а також фундатори nagrobka зібралися тут, аби вшанувати пам'ять Героя.

Панахиду й освячення надмогильного пам'ятника відправило духовенство Іоанно-Богословського деканату Волинської єпархії Православної церкви України. До нього долучилися священники Луцької дієцезії Римо-католицької церкви в Україні.

Почесну варту несло Козацьке стрілецьке братство з Луцька, члени якого прийшли на кладовище у спільній ході з парафіянами місцевої церкви Святого Стефана. Біля пам'ятника вишикувалися також члени Братства куркових стрільців імені Святого Яна Канти з Любліна та скаути з костопільської 7-ї харцерської дружини «Світанок» Польського харцерства в Україні.

«Богдан Щербик був українським патріотом. Водночас він був дуже пов'язаний із Польщею та по-

«Мені потрібно це осмислити»

«Muszę to wszystko przemyśleć»

У Луцьку облаштують сквер Андерса

W Łucku zostanie zaaranżowany skwer Andersa

сторінка 3

Четверте покоління живе в одному й тому ж домі

To już czwarte pokolenie zamieszkuje ten dom

сторінка 4

Живі камені луцького храму

Żywe kamienie łuckiej świątyni

сторінка 6

Ерготерапія в польсько-українському центрі в Рівному

Terapia zajęciowa w Polsko-Ukraińskim Centrum w Równem

сторінка 10

W Łucku powstanie nowe bractwo

Biskup Witalij Skomarowski, ordynariusz diecezji łuckiej, udzielił błogosławieństwa na utworzenie «Bractwa Kurkowego i Rycerskiego Ziemi Wołyńskiej».

8 października podczas mszy w katedrze Świętych Apostołów Piotra i Pawła przed prezbiterium ustawiła się warta honorowa, ubrana w dawne stroje szlacheckie – kontusze, czapki z piórami, z karabelami u pasa. Byli to członkowie Lubelskiego Bractwa Strzelców Kurkowych Imienia św. Jana Kantego, którzy przebywali na Wołyniu z kilkudniową wizytą.

Jacek Szczot, wiceprezes tej organizacji społecznej, powiedział, że kurkowe bractwa zakładali rzemieślnicy w miastach na prawie magdeburskim. Pierwsze bractwa kurkowe w Polsce powstały na przełomie XIII–XIV wieków. Ich głównym celem była ochrona murów miejskich przed wrogami. Nazwa pochodzi od słowa «kur», czyli kogut – ptak, który nieustannie czuwa. Obecnie bractwa kurkowe zajmują się kultywowaniem tradycji, kultury i krzewieniem wartości religijnych.

Polscy kurkownicy przybyli na Wołyń, aby uczestniczyć w zakładaniu podobnego lokalnego stowarzyszenia. Planuje się, że będzie nosiło nazwę «Bractwo Kurkowe i Rycerskie Ziemi Wołyńskiej». Jak powiedział jeden z inicjatorów przyszłego bractwa Sergiusz Prozorowski, w skład nowego stowarzyszenia wejdą członkowie stali, mieszkańcy Wołynia wyznania rzymskokatolickiego i greckokatolickiego oraz członkowie honorowi, którzy mogą pochodzić z innych regionów i krajów.

«Trwają prace nad regulaminem. Planujemy, że członkowie bractwa będą uczestniczyć w wydarzeniach parafialnych i diecezjalnych, badać historię Wołynia, własne drzewo genealogiczne. Głównymi obszarami działań będzie rekonstrukcja historyczna i ceremonia» – powiedział Sergiusz Prozorowski.

Biskup Witalij Skomarowski, ordynariusz diecezji łuckiej, pobłogosławił inicjatywę. Kapelanem przyszłego bractwa został mianowany ks. Roman Własiuk, wikariusz parafii katedralnej Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Łucku.

Po mszy strzelcy kurkowi zapalili znicze na grobie więźniów rozstrzelanych w Łucku w 1941 r. Dzień wcześniej uczestniczyli w uroczystym odsłonięciu pomnika ukraińskiego żołnierza Bogdana Szczerybka, wzniesionego przez Polaków na cmentarzu w Usiczach Torczyńskiej Hromady.

Tekst i zdjęcie: Anatol Olich

У Луцьку постане нове братство

Єпископ Віталій Скомаровський, ординарій Луцької дієцезії, уділив благословення на створення «Куркового і лицарського братства Волинської землі».

сновували ремісники в містах із магдебурзьким правом. Перші куркові братства в Польщі виникли наприкінці XIII – на початку XIV ст. Їхньою головною метою був захист міських стін від ворогів. Назва походить від слова «кур», тобто «півень» – птаха, який весь час перебуває насторожі. Зараз куркові братства займаються збереженням традицій, культури і плеканням релігійних цінностей.

Польські стрільці прибули на Волинь, аби бути присутніми при заснуванні аналогічного місцевого товариства. Воно, як планують, отримає назву «Куркове і лицарське братство Волинської землі». Як сказав Сергій Прозоровський, один з ініціаторів створення майбутнього братства, до нового товариства входитимуть постійні члени, воляни римо-католицького та греко-католицького віросповідання, та почесні члени, які можуть походити з інших регіонів і країн.

«Деталізація статуту триває. Плануємо, що члени братства братимуть участь у парафіяльних і дієцезіяльних заходах, займатимуться дослідженням історії Волині, власного генеалогічного дерева. Основними напрямками діяльності будуть історична реконструкція та церемоніал», – поділився Сергій Прозоровський.

Єпископ Віталій Скомаровський, ординарій Луцької дієцезії, благословив ініціативу. Капеланом майбутнього братства призначено отця Романа Власюка, вікарія кафедральної парафії Святих Апостолів Петра і Павла в Луцьку.

Після меси куркові стрільці запалили лампаду на могилі розстріляних у 1941 р. в'язнів луцької тюрми. Напередодні курковці брали участь у відкритті пам'ятника загиблому українському вояку Богданові Щербіку, який на цвинтарі в Усичах Торчинської громади встановили поляки.

Текст і фото: Анатолій Оліх

Festiwal polskich filmów Фестиваль польського кіно

До 15 października w Ukrainie trwają XVIII Dni Kina Polskiego, przedstawiające najciekawsze polskie produkcje z ostatnich lat. Festiwal odbywa się w formatach on-line i off-line. W kinie Multiplex w Łucku widzowie mogli obejrzeć trzy polskie filmy.

Pokazy w Łucku rozpoczęły się 6 października. Widzom zaproponowano do obejrzenia film «Cicha ziemia». W inauguracji łuckiej części festiwalu wziął udział dyrektor Instytutu Polskiego w Kijowie Robert Czyżewski.

«Dni Kina Polskiego odbywają się co roku, w sposób nieprzerwany. I jest to ważne z obu stron. Z polskiej, ponieważ jesteśmy tu ciągle obecni, jest to wyraz polskiej solidarności. Ze strony ukraińskiej, gdyż przeprowadzenie tego festiwalu jest możliwe dzięki Siłom Zbrojnym Ukrainy» – powiedział Robert Czyżewski.

Zaznaczył, że organizatorzy zrezygnowali z włączenia komedii do programu festiwalu. Dodał, że podczas XVIII Dni Kina Polskiego można obejrzeć film «Pamfír», wyprodukowany przez Ukrainę w koprodukcji z kilkoma krajami, w tym z Polską. Do 15 października jest on dostępny na stronie polskino.takflix.com.

Dramat «Cicha ziemia», pokazany w Łucku 6 października, jest pełnometrażowym debiutem reżyserki Agi Woszczyńskiej. Film opowiada historię małżeństwa, które wynajmuje wakacyjny dom na włoskiej wyspie. Na miejscu okazuje się, że wymarzona willa nie spełnia ich oczekiwań, a wyspa boryka się z brakiem wody.

Obecność wynajętego do naprawy basenu robotnika rozpocznie nieoczekiwany łańcuch niepokojących zdarzeń. W pozornie zgodnym małżeństwie do głosu dojdą mroczne instynkty i głęboko skrywane emocje.

«Film jest wstrząsający, z bardzo napiętą fabułą. Być może jest to historia, która może przydarzyć się każdemu, ale wszyscy jesteśmy różni i każdy z nas zachowałby się inaczej. Niespodziewane zakończenie zrobiło na mnie duże wrażenie. Myślę, że wyrzuty sumienia pozostaną z głównymi bohaterami do końca życia. Muszę to wszystko jeszcze przemyśleć, bo teraz mam mnóstwo wrażeń i pytań: co można było zrobić, jak należałoby postąpić?» – podzieliła się swoimi wrażeniami jedna z pań oglądających «Cichą ziemię».

W kolejnych dniach, 7 i 8 października, w Łucku odbyły się pokazy off-line dramatów «Kobieta na dachu» Anny Jadowskiej oraz «Subuk» Jacka Łusińskiego.

Polskie filmy w tych dniach można było obejrzeć także w kinach w Winnicy, Lwowie, Charkowie, Odessie i Kijowie.

Anastazja Basałka

До 15 жовтня в Україні тривають XVIII Дні польського кіно, які представляють найцікавіший та найновіший доробок польського кінематографа. Фестиваль проходить в онлайн-та офлайн-форматах. У луцькому кінотеатрі Multiplex глядачі могли подивитися три польські фільми.

Покази в Луцьку розпочалися 6 жовтня з перегляду кінострічки «Тиха Земля». На відкриття луцької частини фестивалю завітав директор Польського інституту в Києві Роберт Чижевський.

«Дні польського кіно відбуваються щороку, безперервно. І це важливо для обох сторін. Для польської, бо ми тут присутні, це показник польської солідарності. Для української, тому що цей фестиваль можна організувати завдяки ЗСУ», – сказав Роберт Чижевський.

Він зазначив, що організатори відмовилися від комедій у програмі фестивалю. Додав, що під час XVIII Днів польського кіно можна побачити фільм «Памфір», знятий Україною в копродукції з кількома країнами, зокрема з Польщею. До 15 жовтня він доступний на сайті: polskino.takflix.com.

Драма «Тиха Земля», показ якої відбувся в Луцьку 6 жовтня, – це повнометражний дебют режисерки Аґи Вошинської. Фільм розповідає історію подружньої пари, яка орендує будинок для відпочинку на італійському острові. На місці виявляється, що оміряна вілла не відповідає їхнім очікуванням,

а острів страждає від нестачі води. Присутність робітника, найнятого для ремонту басейну, запускає несподіваний ланцюг тривожних подій. У стосунках між чоловіком і дружиною на перший план виходять темні інстинкти та глибоко приховані емоції.

«Фільм дуже гострий, зі специфічно закрученим сюжетом. Мабуть, це історія, яка може статися з кожною людиною, проте всі ми різні й кожен із нас вчинив би по-своєму. Дуже вразила несподівана кінцівка. Думаю, що муки совісті залишаться з головними героями до кінця життя. Мені ще потрібно все це осмислити, адже зараз маса вражень і запитань: що можна було зробити, як було би краще?» – поділилася враженнями одна із глядачок.

У наступні дні, 7 та 8 жовтня, в офлайн-форматі в Луцьку можна було подивитися драми «Жінка на даху» Анни Ядовської та «Сьубук» Яцека Лусінського.

Польські фільми до 15 жовтня можна переглянути в кінотеатрах Вінниці, Львова, Харкова, Одеси та Києва.

Анастасія Басалка

W Łucku zostanie zaaranżowany skwer Andersa

У Луцьку облаштують сквер Андерса

3 października w Łucku ogłoszono wyniki konkursu na aranżację Skweru im. gen. Władysława Andersa.

3 жовтня в Луцьку підбили підсумки конкурсу на облаштування скверу генерала Владислава Андерса.

W czerwcu br. Łucka Rada Miejska wspólnie z Konsulatem Generalnym RP w Łucku ogłosiła konkurs na najlepszy pomysł aranżacji Skweru im. gen. Władysława Andersa, znajdującego się przy ulicy Kowelskiej w Łucku. Jednym z pomysłodawców konkursu była organizacja społeczna «Wołyński Klub Automobilowy». W okresie międzywojennym pułkownik Władysław Anders był członkiem zarządu Klubu.

Do udziału w konkursie zaproszono młodych ludzi w wieku do 25 lat – studentów szkół wyższych, osoby prawne i fizyczne. Głównymi zadaniami konkursowymi było zaproponowanie pomysłu na aranżację skweru z uwzględnieniem jego położenia w historycznej części miasta oraz popularyzacja polsko-ukraińskiego dziedzictwa historycznego. Pula nagród w konkursie wynosi 2 000 euro w przeliczeniu na hrywny ukraińskie. Zwycięzca otrzymał 1 000 euro, a konkursanci, którzy zajęli drugie i trzecie miejsca – odpowiednio 600 i 400 euro.

Aby ocena przebiegała obiektywnie, każdemu z nadesłanych projektów został przypisany kod. Jury konkursu rozpatrzyło nadesłane prace i w drodze głosowania wyłoniło najlepsze projekty. Wyniki ogłoszono 3 października w sali konferencyjnej Centrum Usług Administracyjnych w Łucku.

«Poprzez ten konkurs przypomnieliśmy naszą wspólną historię, którą chciano skazać na zapomnienie w czasach sowieckich na Ukrainie i komunistycznych w Polsce. Bardzo pozytywnym akcentem był fakt, że w konkursie wzięli udział przedstawiciele Polski i Ukrainy. Prace są dobre, trudno było wybrać najlepsze» – powiedział Sławomir Misiak, Konsul Generalny RP w Łucku.

Łącznie do jury wpłynęło 6 projektów – cztery z Łucka oraz po jednym z Krakowa i Lublina. Mychajło Kuszcz (Łuck), Anastasija Wojtjuk (Łuck), Oksandra Hawryluk (Lublin) odebrali honorowe dyplomy uczestników. Trzecią nagrodę zdobyła Paulina Morawska (Kraków). Ponieważ laureatka nie mogła przyjechać do Łucka, nagrodę przekazała jej Konsulat Generalny RP w Łucku. Drugie miejsce zajęł Bohdan Stankiewicz (Łuck), a zwycięzcą konkursu został Arsen Podolak, również z Łucka.

Obaj zwycięzcy studiują na Narodowym Uniwersytecie Technicznym w Łucku na Wydziale Architektury, Budownictwa i Wzornictwa. «Ten wydział naszej uczelni jest liderem w zakresie zaspokajania zapotrzebowania różnych

organizacji na zagospodarowanie przestrzenne i projekty architektoniczne. Zwycięstwo studentów w tym konkursie inspirowało do rozwoju nie tylko ich, ale także cały nasz zespół» – powiedziała rektor Uniwersytetu, dr hab. Iryna Wachowicz.

W wydarzeniu uczestniczyli wykładowcy nagrodzonych studentów. Docent, starszy wykładowca Wydziału Budownictwa i Inżynierii Cywilnej Oleh Wereszko, powiedział: «To jedni z naszych najlepszych studentów. Bohdan Stankiewicz jest obecnie na studiach magisterskich, ale już od pierwszych lat studiów angażowaliśmy go w różne prace. Brał udział m.in. w międzynarodowym projekcie «Szkoła urbanistyczna». Bohdan jest bardzo aktywny, od razu zgodził się wziąć udział także w tym konkursie i oto mamy efekt» – cieszy się nauczyciel z powodu sukcesu swojego ucznia.

Zwycięzca konkursu Arsen Podolak także studiuje na specjalności «Budownictwo i Inżynieria Cywilna». Jest na czwartym roku. «Bardzo odpowiedzialny, skrupulatny w swojej pracy. Arsenowi bardzo zależy na tym, aby nasz Łuck stał się lepszy, dlatego zainteresował się tym konkursem. Włożył wiele wysiłku i czasu w to zwycięstwo. Takie konkursy są dobrą zachętą do samorealizacji naszej utalentowanej młodzieży» – powiedziała jego nauczycielka Julia Melnyk, docentka Wydziału Budownictwa i Inżynierii Cywilnej.

Wśród uczestników wydarzenia był Serhij Prozorowski, wiceprezes «Wołyńskiego Klubu Automobilowego». Podkreślił, że skwer będzie miejscem uczczenia pamięci nie tylko generała Władysława Andersa, ale także żołnierzy, którzy brali udział w wyzwaniu Europy spod nazistowskiej okupacji. Według niego w armii generała Andersa było wielu Wołyńców. M.in. na cmentarzu na Monte Cassino znajdują się 103 groby ukraińskie, z czego w 9 są pochowani żołnierze pochodzący z Łucka. «Ten skwer będzie swego rodzaju symbolem, który pokaże, że w różnych okresach Ukraina i Polska stały ramię w ramię w obronie wartości, których obecnie bronią ukraińscy żołnierze w tej wojnie. W pewnym sensie tym skwerem oddajemy hołd tym obrońcom, którzy dziś bronią terytorium naszej Ojczyzny» – powiedział Serhij Prozorowski.

Jak poinformowała Łucka Rada Miejska, prace nad aranżacją skweru rozpoczyna się wiosną przyszłego roku.

Tekst i zdjęcia: Anatol Olich

У червні цього року Луцька міська рада спільно з Генеральним консульством Республіки Польща в Луцьку оголосила конкурс на найкращу ідею облаштування скверу генерала Владислава Андерса, розташованого на вулиці Ковельській у Луцьку. Одним з ініціаторів конкурсу була громадська організація «Волинський клуб автомобільний». У період довоєнної діяльності інституції Владислав Андерс, тоді ще полковник, був членом Ради правління клубу.

До участі запросили молодих людей віком до 25 років: студентів вищих навчальних закладів, юридичних та фізичних осіб. Головними завданнями конкурсу були облаштування скверу з урахуванням його розташування в історичній частині міста, а також популяризація польсько-української історичної спадщини. Призовий фонд становить 2000 євро у гривневому еквіваленті. Переможець отримає 1000 євро, а ті конкурсант, які посіли друге і третє місце, – 600 і 400 євро відповідно.

Щоб оцінювання відбувалося об'єктивно, кожному проекту присвоїли шифр. Журі конкурсу розглянуло надіслані роботи й голосуванням визначило найкращі ідеї. Підсумки оголосили 3 жовтня в конференц-залі Центру надання адміністративних послуг (ЦНАП) у Луцьку.

«Цим конкурсом ми разом нагадали нашу спільну історію, яку вимагали забути в советські часи в Україні та в комуністичні часи в Польщі. Дуже позитивним моментом було те, що в конкурсі взяли участь представники Польщі та України. Роботи хороші, важко було обрати найкращу», – наголосив Генеральний консул РП у Луцьку Славомір Місяк.

Загалом надійшли шість проектів: чотири з Луцька і по одному з Кракова та Любліна. Почесні дипломи учасників отримали Михайло Куц (Луцьк), Анастасія Войтjuk (Луцьк), Олександр Гаврилюк (Люблін). Третю премію здобула Пауліна Моравська (Краків). Оскільки призерка не змогла прибути до Луцька, нагороду їй передасть Генеральне консульство РП у Луцьку. Друге місце виборов Богдан Станкевич із Луцька, а переміг у конкурсі Арсен Подоляк, теж із Луцька.

Обидва переможці навчаються в Луцькому національному технічному університеті на факультеті архітектури, будівництва та дизайну. «Цей факультет у нашому закладі – лідер у запитах від усієї громадськості по зо-

нуванню простору, по різних архітектурних проектах. Перемоги студентів у цьому конкурсі надихають не лише їх, а й увесь наш колектив на розвиток», – відзначила ректорка навчального закладу, докторка економічних наук Ірина Вахович.

На церемонії оголошення результатів були присутні викладачі студентів-переможців. Доцент, старший викладач кафедри будівництва та цивільної інженерії Олег Верешко поділився: «Це одні з наших найкращих студентів. Богдан Станкевич зараз навчається в магістратурі, але ми долучали його до різних робіт ще з перших років бакалаврату. Він брав участь, зокрема, в міжнародному проекті «Школа урбаністики». Богдан дуже активний, одразу погодився взяти участь і в цьому конкурсі – й ось результат», – порадив за вихованця викладач.

Переможець конкурсу Арсен Подоляк теж навчається на спеціальності «Будівництво та цивільна інженерія». Він четвертокурсник. «Дуже відповідальний, ретельно ставиться до своєї праці. Арсен дійсно прагне, щоб наш Луцьк став кращим, тому й зацікавився цим конкурсом. Він доклав багато старань і часу для цієї перемоги. Подібні конкурси – хороши стимул для самореалізації нашої талановитої молоді», – розповіла його викладачка Юлія Мельник, доцентка кафедри будівництва та цивільної інженерії.

Серед гостей заходу був віцепрезидент «Волинського клубу автомобільного» Сергій Прозоровський. Він підкреслив, що сквер стане місцем шанування не тільки генерала Владислава Андерса, але й воїнів, які брали участь у визволенні Європи від німецьких нацистів. За його словами, в армії генерала Андерса було багато воїнів. Зокрема, на кладовищі в Монте-Кассіно є 103 українських могили, з них у дев'яти поховані солдати родом із Луцька. «Цей сквер буде своєрідним символом, який демонструватиме, що в різні періоди Україна та Польща ставали пліч-о-пліч, аби боронити ті цінності, які зараз відстоюють українські воїни в цій війні. Певним чином ми цим сквером віддаємо шану тим захисникам, які боронять сьогодні територію нашої Батьківщини», – сказав Сергій Прозоровський.

Як повідомила Луцька міська рада, роботи з облаштування скверу розпочнуться навесні наступного року.

Текст і фото: Анатолій Оlich

Інформація wołyńska Волинська інформація

W Łuckiej Hromadzie urządzono punkty niezłomności w 27 szkołach w mieście, cztery punkty – w organizacjach religijnych, pięć – w starostwach. Dodatkowo powstało 36 punktów ogrzewania w przedszkolach. W Łucku przygotowano również miasteczko modułowe, aby zapewnić pomoc ludności w przypadku sytuacji nadzwyczajnych.

У Луцькій громаді облаштували пункти незламності у 27 школах міста, чотири пункти – у релігійних організаціях, п'ять – у старостинських округах і 36 пунктів обігріву – у дитячих садочках. Також у Луцьку розгорнули модульне містечко для надання допомоги населенню у випадку надзвичайної ситуації.

Archeolodzy kontynuują badania podziemnych pomieszczeń katolickiej katedry Świętej Trójcy w Łucku, które zostały odkryte w 2021 r.

Archeolodzy продовжують досліджувати підземні кімнати католицького собору Святої Трійці в Луцьку, які виявили у 2021 р.

Agencja Stanów Zjednoczonych ds. Rozwoju Międzynarodowego (USAID) w ramach programu AGRO zaczęła bezpłatnie przekazywać wołyńskim rolnikom nawozy mineralne na jesienno-wiosenny sezon siewny. W sumie prawie 180 ton nawozów trafi do 177 gospodarstw.

Агентство США з міжнародного розвитку (USAID) в рамках програми АГРО почало безплатно видавати волинським аграріям мінеральні добрива на осінньо-весняний сезон посіву. Усього допомоги (загалом майже 180 т добрив) мають надати 177 господарствам.

W Łucku zostało otwarte planetarium «Svitlozorium». Można tu dowiedzieć się o planetach Układu Słonecznego, konstelacjach, latach świetlnych, odległości między gwiazdami i ich rozmiarach. Jest to jedyne planetarium w regionie, które będzie działać na stałe.

У Луцьку відкрили креативний планетарій «Світлоріум». Тут можна дізнатися про планети Сонячної системи, сузір'я, світлові роки, відстані між зірками та їх розміри. Це єдиний в області планетарій, який працюватиме на постійній основі.

«Мамі не wpisano w dowodzie, że jest Polką»

«Мамі не вказали в паспорті польську національність»

Julia Wołkowa jest organistką dominikańskiego kościoła Świętego Stanisława w Czortkowie, córką śp. Anny Wołkowej, wieloletniej zastępczyni prezesa Polsko-Ukraińskiego Kulturalno-Oświatowego Towarzystwa imienia Adama Mickiewicza. W domu zbudowanym przez jej pradziadka rozmawialiśmy o najważniejszych momentach w dziejach jej rodziny w XX–XXI w.

Kociubińczukowie i Drażniowscy

«Jeden z moich pradziadków nazywał się Jan Kociubińczuk. Pochodził z Zaleszczyk (miasto w rejonie czortkowskim obwodu tarnopolskiego – aut.), z polskiej rzymskokatolickiej rodziny. Był zwykłym gospodarzem. Jeden z krewnych wspominał, że pradziadek pracował w sądzie w Zaleszczykach. Niestety nie wiem, jakie stanowisko zajmował. Jan Kociubińczuk ożenił się z pochodzącą z Suchostawu (wieś w rejonie czortkowskim – aut.) Michaliną Berezińską. Następnie przenieśli się do Czortkowa.

W 1908 r. w rodzinie Jana i Michaliny Kociubińczuków urodził się syn Anton – mój dziadek. Według rodzinnych przekazów pradziadek Jan zmarł podczas epidemii (prawdopodobnie chodzi o epidemii tyfusu w czasie I wojny światowej lub epidemii grypy hiszpanki w latach 1918–1920 – aut.). Kiedy Anton dorósł, wyuczył się zawodu szewca i szył znakomite buty. Poza tym był dobrym gospodarzem. W Czortkowie dziadek poznał Zofię Drażniowską. Pobrali się po II wojnie światowej» – mówi Julia Wołkowa.

«Mój drugi pradziadek nazywał się Paweł Drażniowski. Pochodził z polsko-ukraińskiej rodziny z Czortkowa. Jego żona miała na imię Anna. Paweł i Anna Drażniowscy również byli zwykłymi ludźmi, prowadzili gospodarstwo, mieli swój kawałek pola. Pradziadek uprawiał także ogród. W 1911 r. wybudował dom, w którym mieszkam do dzisiaj (nasza rozmowa odbywała się właśnie w tym domu – aut.). To już czwarte pokolenie, które go zamieszkuje. Moja babcia, Zofia Drażniowska, urodziła się w 1920 r.

Nie wiem dokładnie, kiedy dziadek Anton Kociubińczuk i babcia Zofia Drażniowska poznali

się, ale pobrali się na pewno po II wojnie światowej. Choć wielu Polaków wyjechało do Polski, dziadkowie postanowili zostać w Czortkowie. Wyjechała jednak siostra babci Zofii. Władze radzieckie odebrały jej mieszkanie w Czortkowie. Jeden z pokoi naszego domu, ten w którym teraz rozmawiamy, długo na nią czekał, ale nigdy nie wróciła. Pozostali nasi krewni również wyjechali po wojnie. Dziś ich potomkowie mieszkają w Krakowie, Katowicach i Kluczborku» – kontynuuje pani Julia.

«Za czasów radzieckich Antonowi i Zofii Kociubińczukom odebrano ziemię. Została im tylko mała działeczka przydomowa. Zmarli na początku lat 80. XX w., jeszcze przed moimi narodzinami» – dodaje moja rozmówczyni.

Jej matka, Anna Wołkowa, z domu Kociubińczuk, urodziła się w 1953 r. w Czortkowie. Miała też młodszego brata Stanisława. W domu rodzinnym rozmawiano po polsku, a poza domem – po ukraińsku: «Moją mamę wychowywano jako Polkę, uczonego języka polskiego i przekazywano wiarę rzymskokatolicką. Opowiadała, że kiedy chodziła do szkoły, musiała uważać na to, co mówi. O wielu rzeczach nie wolno było wspominać. Jedną z nauczycielek zwróciła nawet dziadkom uwagę, że ich córka rozmawia na zakazane tematy, w tym religijne. Po tym moja matka była bardziej ostrożna. Kiedy przyszedł czas otrzymania dowodu osobistego, mamie nie wpisano w dowodzie, że jest Polką».

«Oprócz zwykłej szkoły w Czortkowie mama uczęszczała do szkoły muzycznej. Następnie ukończyła Tarnopolską Szkołę Muzyczną oraz Instytut Pedagogiczny w Iwano-Frankiwsku. Po powrocie do Czortkowa pracowała jako nauczy-

Юлія Волкова – органістка домініканського костелу Святого Станіслава в Чорткові, донька покійної Анни Волкової, багаторічної заступниці голови Польсько-українського культурно-освітнього товариства імені Адама Міцкевича. У будинку, зведеному ще її прадідом, ми розмовляли про найважливіші моменти історії її родини впродовж XX–XXI ст.

Коцюбинчуки й Дражньовські

«Одного з моїх прадідусів звали Ян Коцюбинчук. Він походив із Заліщиків (місто в Чортківському районі Тернопільської області, – авт.) із польської римо-католицької родини. Був звичайним господарем. Хтось із родичів згадував, що прадідусь свого часу працював у суді в Заліщиках. На жаль, я не знаю, яку посаду він обіймав. Ян Коцюбинчук одружився з Михалиною Березинською, яка походила із Сухоставу (село в Чортківському районі, – авт.). Згодом вони переїхали до Чорткова.

У 1908 р. у родині Яна й Михалини Коцюбинчуків народився син Антон, мій дідусь. Згідно з родинними переказами, прадідусь Ян помер під час епідемії (можливо, йдеться про епідемію тифу в роки Першої світової війни або епідемію іспанського грипу 1918–1920 рр., – авт.). Коли Антон підріс, то опанував професію шевця і виготовляв чудове взуття. Окрім цього, був добрим господарем. У Чорткові дідусь познайомився із Софією Дражньовською. Після Другої світової війни вони одружилися» – розповідає Юлія Волкова.

«Іншого мого прадідуса звали Павло Дражньовський. Він походив із Чорткова з польсько-української родини. Його дружину звали Анна. Павло й Анна Дражньовські також були звичайними селянами, які господарювали на своєму клаптику поля. Прадідусь ще займався садівництвом. У 1911 р. він звів будинок, у якому я живу сьогодні (наша розмова відбувалася саме в ньому, – авт.). Це вже четверте покоління живе в одному й тому ж домі. У 1920 р. народилася Софія Дражньовська, моя бабуса.

Мені достеменно невідомо, коли познайомилися дідусь Антон Коцюбинчук і бабуса Со-

фія Дражньовська, але одружилися вони вже після Другої світової війни. Хоч багато поляків виїжджали до Польщі, дідусь і бабуса вирішили лишитися в Чорткові. Проте виїхала сестра бабусі Софії. У неї радянська влада забрала житло в Чорткові. Одна з кімнат нашого будинку, саме ця, в якій ми зараз розмовляємо, досить довго чекала на неї, але вона так і не повернулася. Інші наші родичі теж виїхали після війни. Сьогодні їхні нащадки живуть у Кракові, Katowicach і Ключборку» – продовжує пані Юлія.

«За радянської влади в Антона та Софії Коцюбинчуків відібрали землю. Лишили тільки якийсь клапчик присадибної ділянки. Дідусь і бабуса померли на початку 1980-х рр., ще до мого народження» – додає співрозмовниця.

Її мама Анна Волкова, у дівочтві Коцюбинчук, народилася в 1953 р. у Чорткові. У неї був менший брат Станіслав. Удома родина розмовляла польською мовою, а поза домом – українською: «Мою маму виховували як польку, передавали їй польську мову та римо-католицьку віру. Вона розповідала: коли ходила до школи, потрібно було бути обережною у спілкуванні. Багато про що не можна було розповідати. Одна вчителька навіть робила зауваження дідусеві й бабусі, що їхня дочка розмовляє на заборонені теми, зокрема релігійні. Після цього мама стала обережнішою. Коли прийшов час отримувати паспорт, мамі не захотіли вказати в ньому польську національність».

«Окрім звичайної школи в Чорткові, мама відвідувала музичну. Згодом закінчила Тернопільське музичне училище та педагогічний інститут в Івано-Франківську. Повернувшись до Чорткова, працювала викладачкою у класі

1

2

3

4

5

cielka skrzypiec w miejscowej szkole muzycznej. W 1983 r. wyszła za mąż za mojego ojca, Włodzimierza Wołkowa» – mówi pani Julia.

Wielcy i Wołkowowie

«Tata pochodzi z mieszanej rodziny. Jeden z pradziadków po jego linii miał na imię Adam Wielki s. Józefa, a jego żona – Paulina c. Mikołaja. Byli to polscy koloniści, mieszkający we wsi Adamówka (dziś w rejonie chmielnickim w obwodzie chmielnickim – aut.). W 1928 r. urodziła się ich córka Franciszka – moja babcia, która w dokumentach radzieckich została zapisana jako Eufrozyna (Jefrosynia). Dobrze ją pamiętam, ponieważ długo żyła. Babcia opowiadała, że w czasie II wojny światowej została wysłana do przymusowej pracy w Niemczech. Najprawdopodobniej pracowała w rolnictwie, ale nie wiem w jakim regionie. Po wojnie wróciła z Niemiec i osiedliła się w Czortkowie. Tam poznała Marianą Wołkową, mojego dziadka» – mówi pani Julia.

«Dziadek Marian pochodzi z Czortkowa – kontynuuje pani Julia. – Brał udział w II wojnie światowej. Jego bracia i siostry zostali zesłani na Syberię, a rodzinny dom spalono. Po wojnie dziadek wrócił na pogorzelsko. Nie wiem, co było powodem takich działań represyjnych władz radzieckich wobec rodziny dziadka».

Eufrozyna i Marian Wołkowowie pracowali w wylęgarni drobiu: «Dziadek dobrze znał się na elektryce i zajmował się remontami, a babcia była zwykłą robotnicą. W 1953 r. urodził się mój ojciec, Włodzimierz. Po ukończeniu szkoły studiował w Technikum Medycznym we Lwowie. Następnie powrócił do Czortkowa. Ponad 20 lat naprawiał urządzenia medyczne w miejscowej przychodni».

Organistka kościoła

«W 1983 r. Włodzimierz Wołkow i Anna Kociubińczuk się pobrali. Ich rodziny znały się ze sobą od dawna, a babcie z obu stron często się nawzajem odwiedzali. W 1984 r. urodził się mój brat Włodzimierz, a rok później – ja».

W 1989 r. w Czortkowie wznowiono nabożeństwa w kościele Świętego Stanisława. Nasza rodzina od razu zaczęła chodzić do tej świątyni. Chociaż ojciec pochodzi z rodziny greckokatolickiej, od czasu do czasu też chodził z nami do kościoła. Z mamą z kolei bywałyśmy w cerkwi» – mówi pani Julia.

O początkach Polsko-Ukraińskiego Kulturalno-Oświatowego Towarzystwa imienia Adama Mickiewicza w Czortkowie pani Julia mówi tak: «Polskie товариство rozpoczęło działalność w 1993 r. Tego samego roku przy towarzystwie otworzono szkołę. Wiele osób z kościoła pomagało zakładać organizację i szkołę, ale najbardziej przyczyniła się Maria Pustelnik c. Adolfa (jej fascynujące wspomnienia rodzinne i szczegółową historię powstania towarzystwa, które w tym roku obchodzi 30-lecie, można będzie przeczytać w jed-

nym z kolejnych numerów MW – aut.) oraz moja mama Anna Wołkowa. Ogrom pracy wykonały też Ulana Nawłoka i Natalia Gil».

«Równolegle poszłam do pierwszej klasy zwykłej szkoły oraz do polskiej. Przy towarzystwie uczyliśmy się języka polskiego, przez jakiś czas działały zespół taneczny i chór. Z mamą często bywałyśmy w Polsce. W szczególności w drugiej połowie lat 90. jeździliśmy z nią na kursy do Krakowa. Byłyśmy też w Sandomierzu, Warszawie i innych miastach. Ja i brat spędziliśmy większość czasu z mamą w towarzystwie lub szkole polskiej, często uczestniczyliśmy w koncertach lub innych wydarzeniach» – wspomina pani Julia.

«Po ukończeniu szkoły, podobnie jak mama, wstąpiłam do szkoły muzycznej w Tarnopolu na kierunek nauczania gry na skrzypcach. Brat pojechał do Krakowa, studiował na Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica. Od 17 lat mieszka w Polsce. Obecnie pracuje w zakładzie metalurgicznym w Gliwicach».

Dziś nadal należę do Polsko-Ukraińskiego Kulturalno-Oświatowego Towarzystwa imienia Adama Mickiewicza w Czortkowie, staram się pomagać w czym tylko mogę. Mama zawsze dużo pracowała, od dziecka pomagałam jej szukać wierszy na różne imprezy i drukować teksty na wystąpienia. Po przejściu na emeryturę kontynuowałam pracę w szkole muzycznej, była aktywną członkinią polskiego towarzystwa i działającej przy nim szkoły. Nie porzuciła tych zajęć do końca życia. Niestety w 2019 r. zmarła. Została pochowana obok dziadków na cmentarzu w Czortkowie» – mówi pani Julia.

Należy dodać, że w maju 2019 r. Anna Wołkowa otrzymała odznakę honorową «Zasłużony dla Kultury Polskiej» przyznaną przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

«W ubiegłym roku zmarła kolejna z naszych aktywnych działaczek, Ulana Nawłoka c. Romana (także Zasłużona dla Kultury Polskiej – aut.), która również stała u początków polskiego towarzystwa i szkoły. Towarzystwo zawsze starało się i nadal stara uczyć dzieci języka polskiego i tradycji, angażować je w konkursy i wyjazdy do Polski. Ja z kolei codziennie chodzę do kościoła Świętego Stanisława, gdzie gram na organach. Można powiedzieć, że dorastałam w tej świątyni, więc przyzwyczaiłam się do moich obowiązków, a właściwie do misji» – podsumowuje Julia Wołkowa.

Serhij Hładyszuk

Na zdjęciach z rodzinnego archiwum Julii Wołkowej: 1. W pięćdziesiątą rocznicę założenia Towarzystwa, 1998 r. (od lewej: Maria Pustelnik, Anna Wołkowa oraz prezes Federacji Organizacji Polskich na Ukrainie w latach 1992–2021. Emilia Chmielowa). 2. Eufrozyna (Franciszka) Wołkowa, z domu Wielka, w Niemczech, 1942 r. 3. Ślub Włodzimierza i Anny Wołkowej, 1983 r. 4. Pierwsza komunia Julii Wołkowej w kościele Świętego Stanisława w Czortkowie, 1993 r. (Julia z bratem Włodzimierzem na pierwszym planie, babcia Eufrozyna Wołkowa, Anna i Włodzimierz Wołkowowie). 5. Julia Wołkowa z ojcem w kościele.

skrzypki w miejscowej muzycznej szkole. W 1983 r. mama wyszła za mąż za mojego батька Володимира Волкова», – zaznacza Юлія Володимирівна.

Великі та Волкови

«Мій тато походить із мішаної родини. Одного з прадідусів по цій лінії звали Адам Йосипович Великий, а його дружину – Павліна Миколаївна. Це були поляки-колоністи, які жили в селі Адамівка (сьогодні у Хмельницькому районі Хмельницької області, – авт.). У 1928 р. у них народилася дочка Францішка, моя бабуся, яку в радянських документах записали Єфросинією. Я добре її пам'ятаю, оскільки вона прожила довго. Бабуся розповідала, що в роки Другої світової війни її відправили на примусові роботи до Німеччини. Найімовірніше, вона працювала в сільському господарстві, але я не знаю, в якому саме регіоні. Після війни вона повернулася з Німеччини й поселилася в Чорткові. Тут познайомилася з Мар'яном Волковим, моїм дідусем», – говорить пані Юлія.

«Дідусь Мар'ян походить із Чорткова, – каже вона. – Він брав участь у Другій світовій війні. Його братів і сестер відправили на заслання до Сибіру, а батьківську хату спалили. Після війни дідусь повернувся на попелище. Мені невідома причина таких репресивних дій радянської влади стосовно дідусевої сім'ї».

Єфросинія та Мар'ян Волкови працювали на інкубаторі: «Дідусь добре розумівся на електриці й займався ремонтними роботами, а бабуся була звичайною робітницею. В 1953 р. у родині народився син Володимир, мій батько. Після закінчення школи він навчався в медичному технікумі у Львові. Згодом повернувся до Чорткова. Ponad 20 років ремонтував медичні прилади в місцевій поліклініці».

Органістка костелу

«У 1983 р. Володимир Волков і Анна Коцюбинчук одружилися. Їхні родини були знайомі між собою віддавна і бабуся по обох лініях часто приходили в гості одна до одної. В 1984 р. народився мій брат Володимир, а через рік – я».

У 1989 р. у Чорткові відновили богослужіння в костелі Святого Станіслава. Наша родина одразу почала відвідувати цей храм. Хоч мій батько – з греко-католицької родини, він час від часу ходить із нами до костелу. Ми з мамою також бували в церкві», – зазначає Юлія Володимирівна.

Вона пригадує зародження Польсько-українського культурно-освітнього товариства імені Адама Міцкевича в Чорткові: «Польське товариство в нас відкрили в 1993 р. Того ж року почала працювати школа при товаристві. Багато людей із костелу допомагали створювати організацію і школу, але найбільше долучилися до цього процесу Марія Адольфівна Пустельник (її захоплені родинні спогади та детальну історію створення товариства, яке цього року відзначає 30-річчя, читайте в одно-

му із наступних номерів, – авт.) та моя мама Анна Волкова. Велику роботу теж проводили Уляна Навлока та Наталя Гіль».

«Я одночасно пішла в перший клас звичайної школи і перший клас польської школи. У школі при товаристві в нас викладали польську мову, певний час діяли танцювальний гурток і хор. Разом із мамою ми часто бували в Польщі. Зокрема, в другій половині 1990-х рр. я їздила з нею на курси у Кракові. Також ми бували в Сандомирі, Варшаві та інших містах. Ми з братом більшість часу проводили разом із мамою в товаристві або польській школі, часто брали участь у концертах та інших заходах», – ділиться Юлія Володимирівна.

«Після закінчення школи я, як і мама, вступила в музичне училище в Тернополі на спеціальність «Викладач з класу скрипки». Брат поїхав до Кракова, навчався в Грничо-металургійній академії імені Станіслава Сташиця. Вже 17 років він живе в Польщі. Зараз працює на металургійному заводі в Глівіцах».

Сьогодні я належу до Польсько-українського культурно-освітнього товариства імені Адама Міцкевича в Чорткові, намагаюся допомагати, чим можу. Мама завжди багато працювала і я з дитинства допомагала їй шукати вірші для культурних вечорів чи набирати тексти для виступів. Після виходу на пенсію мама продовжувала працювати в музичній школі, була активною діячкою польського товариства та школи при ньому. Вона не полишала цих занять до кінця свого життя. На жаль, мама померла у 2019 р. Вона спочиває на цвинтарі в Чорткові поруч із дідусями та бабусями», – додає Юлія Володимирівна.

Відзначимо, що у травні 2019 р. Анні Волковій вручили відзнаку «Заслужений діяч польської культури», яку їй надало польське Міністерство культури та національної спадщини.

«Торік померла ще одна наша активна діячка Уляна Романівна Навлока (теж «Заслужений діяч польської культури», – авт.), яка стояла біля витоків польського товариства і школи. В організації завжди намагалися й намагаються навчати дітей польської мови і традицій, залучати їх до участі в конкурсах і поїздках до Польщі. Я ж кожного дня йду до костелу Святого Станіслава грати на органі. Я фактично виросла в цьому храмі та при звичайній до своїх обов'язків, а правильніше сказати – до своєї місії», – завершує Юлія Волкова.

Сергій Гладішук

На фото з родинного архіву Юлії Волкової: 1. На п'ятирічному ювілеї товариства, 1998 р. (зліва направо: Марія Пустельник, Анна Волкова та голова Федерації польських організацій в Україні в 1992–2021 рр. Емілія Хмельова). 2. Єфросинія (Францішка) Волкова, в дівоцтві Велика (Велька), в Німеччині, 1942 р. 3. Шлюб Володимира та Анни Волкових, 1983 р. 4. Перше причастя Юлії Волкової в костелі Святого Станіслава в Чорткові, 1993 р. (Юлія з братом Володимиром на передньому плані, бабуся Єфросинія Волкова, Анна та Володимир Волкови). 5. Юлія Волкова з татом у костелі.

Projekt finansowany ze środków Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w ramach konkursu Polonia i Polacy za Granicą 2023

Projekt „Polskie Media na Ukrainie 2023–2025” realizowany przez Fundację Wolność i Demokracja.

Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Utwór jest dostępny na licencji Creative Commons Uznanie autorstwa 4.0 Międzynarodowa. Pewne prawa zastrzeżone na rzecz Organizacji Społecznej „Monitor Wołyński”. Utwór powstał w ramach zlecenia przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów zadań w zakresie wsparcia Poloni i Polaków za granicą w 2023 roku. Zezwala się na dowolne wykorzystanie utworu, pod warunkiem zachowania ww. informacji, w tym informacji o stosowanej licencji i o posiadaczach praw.

Projekt «Rodzinne historie Polaków z obwodu wołyńskiego, rówieńskiego i tarnopolskiego» jest finansowany ze środków Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w ramach konkursu Polonia i Polacy za Granicą 2023. Projekt «Polskie Media na Ukrainie 2023–2025» jest realizowany przez Fundację Wolność i Demokracja. Publikacja wyraża jedynie poglądy autora i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Projekt «Родинні історії поляків із Волинської, Рівненської і Тернопільської областей» фінансує Канцелярія голови Ради міністрів Республіки Польща у рамках конкурсу «Полонія та поляки за кордоном 2023». Проект «Польські медія в Україні 2023–2025» реалізує фундація «Свобода і демократія». Публікація відображає лише погляди автора і не представляє офіційну позицію Канцелярії голови Ради міністрів РП.

«Дорога до миру» w Mielnikach

We wsi Mielniki w Szackiej Hromadzie miała miejsce wspólna ukraińsko-polska akcja «Дорога до миру». W jej ramach tradycyjnie odbył się bieg pamięci żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza. Złożono również kwiaty na grobach ukraińskich żołnierzy.

Poinformowały o tym Wołyńska Obwodowa Administracja Wojskowa, Wołyńska Rada Obwodowa i Wołyński Uniwersytet Narodowy im. Łesi Ukrainki, których kierownictwo wzięło udział w wydarzeniu.

We wspólnym upamiętnieniu ofiar, które odbyło się 25 września w Mielnikach, wzięli również udział przedstawiciele Konsulatu Generalnego RP w Łucku, województwa lubelskiego, władz lokalnych, duchowieństwa i służb granicznych obu krajów, działacze społeczni, studenci i miejscowi mieszkańcy.

Wspólną modlitwę odprawili księża rzymskokatolicki i prawosławny. Zgromadzeni na cmentarzu w Mielnikach złożyli kwiaty także na grobach ukraińskich żołnierzy poległych w obecnej wojnie rosyjsko-ukraińskiej oraz posadzili nowe drzewa pamięci w centrum wsi.

Tradycyjnie odbył się tu symboliczny bieg na dystansie 1939 metrów, w którym wzięli udział m.in. uczniowie i nauczyciele szkoły w Mielnikach oraz studenci Wołyńskiego Uniwersytetu Narodowego im. Łesi Ukrainki. W ten sposób uczcili pamięć żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza poległych w bitwie pod Szackiem we wrześniu 1939 r., w której stawili opór Armii Czerwonej.

Akcja pamięci w Mielnikach odbywa się corocznie, począwszy od 2016 r., z inicjatywy organizacji społecznej «Forum Dziennikarzy Ukraińskich» w obwodzie wołyńskim oraz Lubelskiej Wojewódzkiej Komendy Ochotniczych Hufców Pracy.

We wrześniu 1939 r., po sowieckiej agresji na Polskę, przez Wołyń przebiegała linia frontu. Na wołyńskich polach do dziś jest wiele bezimiennych, najczęściej w żaden sposób nieoznaczonych mogił żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza, którzy w 1939 r. toczyli walki z Armią Czerwoną. Na przykład w Kropiwnikach, także na terenie Szackiej Hromady, zachowała się zbiorowa mogiła ok. 50 funkcjonariuszy KOP.

W komentarzu udzielonym niedawno «Monitorowi Wołyńskiemu» dr Leon Popiek z Instytutu Pamięci Narodowej powiedział, że w tym roku

polski IPN po raz kolejny złożył do ukraińskiego Ministerstwa Kultury wnioski o pozwolenie na ekshumację w kilku miejscowościach w Ukrainie, w tym w Kropiwnikach, ale na razie pozostają one bez odpowiedzi.

Inaczej wygląda sytuacja w Mielnikach, gdzie w 2002 r. ekshumowano i przeniesiono na miejscowy cmentarz szczytki 18 oficerów KOP. Postawiono tu wówczas tymczasowy krzyż, a następnie ustanowiono pomnik. Później pochowano tu szczytki jeszcze ośmiu żołnierzy KOP. Kwaterna wojskowa jest regularnie porządkowana przez miejscowych mieszkańców, wolontariuszy z Polski oraz członków Stowarzyszenia Kultury Polskiej im. Michała Ogińskiego w Lubomlu.

Natalia Denysiuk

Fot. Wołyńska Obwodowa Administracja Wojskowa

«Дорога до миру» у Мельниках

У селі Мельники Шацької громади пройшла спільна українсько-польська акція «Дорога до миру». Учасники традиційно вшанували забігом пам'ять солдатів Корпусу охорони прикордоння. Поклали також квіти на могили українських воїнів.

Традиційно відбувся символічний забіг дистанцією 1939 метрів, яку подолали, зокрема, учні та вчителі школи села Мельники і студенти Волинського національного університету імені Лесі Українки. Таким чином вони вшанували пам'ять солдатів Корпусу охорони прикордоння, загиблих у битві під Шацьком у вересні 1939 р., в якій їм протистояла Червона армія.

Пам'ятна акція проходить щороку, починаючи з 2016 р., з ініціативи ГО «Форум українських журналістів» у Волинській області та Люблінського управління Добровольчих загонів праці.

У вересні 1939 р., після нападу Червоної армії на Польщу, через Волинь пролягла лінія фронту. На волинських полях до сьогодні є багато безіменних, найчастіше нічим неозначених могил солдатів Корпусу охорони прикордоння, які в 1939 р. протистояли радянській навалі. Наприклад, у Кropивниках Шацької громади є масова могила, в якій спочивають близько 50 офіцерів Корпусу охорони прикордоння.

У коментарі «Волинському монітору» Леон Попек з Інституту національної пам'яті Польщі нещодавно сказав, що польський IPN цього року укотре звернувся до Міністерства культури України із проханням надати дозвіл на проведення ексгумаційних робіт у низці населених пунктів, зокрема й у Кropивниках, проте відповіді досі не отримав.

Інакше виглядає ситуація в Мельниках. Тут ще у 2002 р. відбулися ексгумація та перепоховання на місцевому кладовищі тіл 18 офіцерів КOP. Спочатку поставили тимчасовий хрест, а згодом встановили пам'ятник. Пізніше перепоховали біля нього останки ще восьми солдатів КOP. За цим меморіалом доглядають місцеві мешканці, волонтери з Польщі та члени Товариства польської культури імені Міхала Огінського в Любомлі.

Наталія Денисюк

Фото: Волинська обласна військова адміністрація

Prelekcja o jezuitach

Z okazji Światowego Dnia Turystyki przypadającego na 27 września w Łucku miało miejsce wiele wydarzeń, m.in. w Przestrzeni Muzealnej «Zamek Okolny» odbyła się prelekcja o zakonie jezuitów.

Z okazji Światowego Dnia Turystyki Centrum Informacji i Usług Turystycznych oraz instytucje muzealne Łucka przygotowały ciekawy program wydarzeń. Wszyscy chętni mogli wziąć udział w rozmaitych grach terenowych oraz wycieczkach i wystawach poświęconych tematyce wołyńskiej.

Przestrzeń Muzealna «Zamek Okolny» zorganizowała projekcję filmu «Wielkie oczy» o współczesnej artystce Margaret Keane oraz prelekcję poświęconą zakonowi jezuitów. Temat wykładu nie został wybrany przypadkowo: niedawno otwarty «Zamek Okolny» znajduje się na terenie dawnego łuckiego kolegium jezuitskiego.

Większość słuchaczy stanowili przedstawiciele środowiska naukowego Łucka. Zgromadzili się w jednej z sal Wieży Książąt Czartoryskich.

Wykład «Jezuici jako fenomen religijno-kulturowy» poprowadził w trybie on-line profesor Stanisław Obirek z Uniwersytetu Warszawskiego. Prelegent przez prawie 30 lat był członkiem i kapłanem Towarzystwa Jezusowego, aż do opuszczenia zakonu w 2005 r. Zapoznał słuchaczy z historią jezuitów, ich wpływem na kształtowanie się systemów oświaty w różnych krajach, m. in. w Imperium Rosyjskim i Stanach Zjednoczonych Ameryki.

Po wykładzie wywiązała się gorąca dyskusja dotycząca kontrowersyjnych kart historii zakonu.

Tekst i zdjęcie: Anatol Olich

Лекція про єзуїтів

Із нагоди Всесвітнього дня туризму 27 вересня в Луцьку провели низку заходів. Зокрема, в музейному просторі «Окольный замок» відбулася лекція про орден єзуїтів.

Луцька підготували цікаву програму заходів. Охочі могли взяти участь у різноманітних квестах містом, екскурсіях і виставках, присвячених волинській тематиці.

Музейний простір «Окольный замок» запросив відвідувачів на показ фільму про сучасну мисткиню Маргарет Кін «Великі очі» та лекцію, присвячену ордену єзуїтів. Тематика викладу була обрана не випадково. Нагадаємо, що нещодавно відкритий «Окольный замок» міститься на території колишнього луцького єзуїтського колегіуму.

Послухати доповідь прийшли здебільшого представники наукових кіл Луцька, а за конференційну залу слухачам правила кімната у Вежі князів Чорторийських.

Лекцію «Єзуїти як релігійно-культурний феномен» в онлайн-форматі провів професор Варшавського університету Станіслав Обірек. Майже 30 років свого життя, аж до виходу з ордену у 2005 р., він був священником і ченцем Товариства Ісуса (саме так звучить офіційна назва цього чернечого ордену). Він ознайомив слухачів з історією єзуїтів, їхнім впливом на формування систем освіти в різних країнах, зокрема в Російській імперії та США.

Після лекції відбулася бурхлива дискусія щодо суперечливих сторінок історії ордену.

Текст і фото: Анатолій Оліх

На Всесвітній день туризму Центр туристичної інформації та послуг і музейні заклади

сą przykładem i symbolem nie tylko heroicznego patriotyzmu, ale również tego, że dla wielu Ukraińców Polska stała się drugim domem. Są one także przykładem i symbolem niezwykle bliskich uczuć i relacji, jakie łączą Ukraińców i Polaków i jakie należy pielęgnować» – powiedział wicekonsul Michał Banaś z Konsulatu Generalnego RP w Łucku.

W każdym przemówieniu, które zabrzmiało przy pomniku, padały słowa wdzięczności. Oлександр Pyza, zastępca przewodniczącego Rady Torczyńskiej Hromady, podziękował wszystkim Polakom, których Bogdan Szczerbyk spotkał na swojej drodze w Polsce, a także państwu polskiemu za wsparcie Ukrainy w trudnych czasach. Podkreślił: «Swoją decyzją Bogdan pokazał nam wszystkim, jak powinny wyglądać relacje między naszymi narodami».

«W moim sercu jest wdzięczność dla was, bracia Ukraińcy, że stoicie murem w obronie również Polski, w obronie Europy. Robicie to od 2014 r.» – mówił Cezary Andrzej Jurkiewicz, wiceprezes Polskiej Fundacji Narodowej, będącej fundatorem pomnika.

Wszystkim zgromadzonym, a także fundatorom nagrobka podziękowała mama żołnierza Nela Samczuk. «Chciałam mieć syna. Bóg dał mi jednak inny krzyż – być matką Bohatera» – mówiła przy pomniku swojego dziecka, który przed chwilą odsłoniła.

Pod flagą ukraińską i polską

Zdaniem Dariusza Wołosiuka, odsłonięcia pomnika pozwoli, by więcej ludzi w Polsce, ale także Ukrainie, poznało Bogdana Szczerbyka i jego bohaterstwo.

«Dla mnie ten pomnik jest symbolem naszej wspólnej przyszłości – Polski i Ukrainy. Jak powiedział mi jeden z żołnierzy w Donbasie – razem jesteśmy siłą. Mamy trudną przeszłość, o której musimy pamiętać, ale przede wszystkim musimy myśleć o przyszłości» – powiedział podczas uroczystości odsłonięcia.

Pomysł został zrealizowany dzięki Polskiej Fundacji Narodowej i Fundacji «Kresy w Potrzebie» oraz wykonawcy – firmie «Granity Skwara».

W komentarzu dla naszej redakcji Cezary Jurkiewicz zaznaczył, że Polska Fundacja Narodowa przekazała darowiznę na rzecz Fundacji «Kresy w potrzebie», która sfinansowała pomnik.

«Ta fundacja od lat pracuje z młodzieżą. Nasz główny cel – pokazać młodym pewną historię. Ten pomnik zostanie tu na lata. Tak samo w przestrzeni publicznej będzie istniała historia Bogdana. Człowiek, który poznając Polskę, będąc wychowany na Ukrainie, właśnie na Wołyniu, prosi, żeby był pochowany pod flagą ukraińską i polską. To jest wołanie o jedność» – powiedział Cezary Jurkiewicz.

Zaznaczył, że praca nad pomnikiem była wspólna: «Tu ogromne podziękowanie przede wszystkim dla rodziny, że zgodziła się na to, żebyśmy mogli ten pomnik postawić».

Mama przedstawiła firmie «Granity Skwara», wykonawcy nagrobka, jakie ma potrzeby. Omówiono z nią każdy fragment pomnika. Jest na nim sylwetka Bogdana Szczerbyka. Zgodnie z jego wolą umieszczono tu flagi ukraińską i polską oraz napis «Wszystko dobrze». Widnieje również jego wiersz, a także herb Rzeczypospolitej Trojga Narodów, zawierający godła Polski i Wielkiego Księstwa Litewskiego oraz postać patrona Rusi Archanioła Michała.

«Wszyscy, którzy żyjemy na tym obszarze Europy, rozumiemy jedną rzecz: w podtekście tego wszystkiego jest Rzeczpospolita ukryta głęboko w genach, która wychodzi w takich sytuacjach, jak ta. W sytuacji zagrożenia stajemy ramię w ramię. Jest prawdą to, że z różnymi krajami mamy trudną historię: Ukraińcy z nami, my z Ukraińcami czy z Litwinami. Ale jest teraz niebezpieczeństwo, które pokazuje nam jedną rzecz: jeżeli nie będziemy się wspierać, to nas w ogóle nie będzie».

Wspomnienia o Bogdanie Szczerbyku

Po uroczystościach na cmentarzu zgromadzeni przenieśli się do Domu Kultury w Usiczach na godzinę pamięci. Mogli tu podzielić się wspomnieniami o Bogdanie Szczerbyku i wysłuchać

str. 1

леками. Позиція і життя Богдана Щербика – це приклад і символ не лише героїчного патріотизму, але й того, що Польща стала другою домівкою для багатьох українців. Це приклад і символ надзвичайно близьких почуттів і стосунків, які об'єднують українців та поляків і які варто плекати», – сказав віцеконсул Міхал Банаś із Генерального консульства РП у Луцьку.

У кожному виступі біля пам'ятника звучали слова вдячності. Олександр Пиза, заступник голови Торчинської селищної ради, подякував усім полякам, яких Богдан Щербик зустрів на своєму шляху в Польщі, а також польській державі за підтримку України у важкі часи. Він наголосив: «Богдан своїм рішенням показав нам усім, якими мають бути взаємини між нашими народами».

«У моєму серці є вдячність вам, українські брати, за те, що ви стоїте стіною на захисті і Польщі, і всієї Європи. Ви робите це з 2014 р.» – сказав Цезарій-Андрей Юркевич, віцепрезидент фондації «Polska Fundacja Narodowa», завдяки якій встановлено нагробок.

Усім присутнім і фундаторам пам'ятника подякувала мати солдата Неля Самчук. «Я хотіла мати сина. Проте Бог дав мені інший хрест – бути мамою Героя», – сказала вона біля щойно відкритого нею пам'ятника своїй дитині.

Під українським і польським прапорами

На думку Даріуша Волосюка, відкриття пам'ятника дозволить більшій кількості людей у Польщі та Україні дізнатися про Богдана Щербика і його героїзм.

«Для мене цей пам'ятник – це символ нашого спільного майбутнього, Польщі та України. Як сказав мені один із солдатів на Донбасі, разом ми сила. У нас складне минуле, про яке ми повинні пам'ятати, але передусім ми маємо думати про майбутнє», – зауважив він на відкритті пам'ятника.

Ідею його встановлення підтримали та реалізували польські фондації «Polska Fundacja

Narodowa» і «Kresy w Potrzebie» та фірма «Granity Skwara».

У коментарі нашій редакції Цезарій Юркевич зазначив, що фондація «Polska Fundacja Narodowa» зробила пожертву фондації «Kresy w potrzebie», яка зрештою профінансувала пам'ятник.

«Ця організація вже багато років працює з молоддю. Основна наша мета – показати молодим людям певну історію. Цей пам'ятник тут на роки. Так само роками в публічному просторі існуватиме історія Богдана. Людина, яка виросла в Україні, на Волині, пізнає Польщу і просить, щоб її поховали під українським і польським прапорами. Це заклик до єдності», – сказав Цезарій Юркевич.

Він додав, що робота над пам'ятником була спільною: «Потрібно подякувати передусім родині, що вона погодилася на встановлення цього пам'ятника».

Мама представила фірмі-підряднику «Granity Skwara» свої побажання. З нею обговорювали кожну деталь пам'ятника. На ньому нанесено силует Богдана Щербика. Згідно з його волею, розмістили український і польський прапори та напис: «Усе добре». Є тут і його вірш, а також герб Речі Посполитої Трьох Народів, який складається з гербів Польщі й Великого князівства Литовського та постаті Архангела Михаїла, покровителя Русі.

«Усі ми, живучи в цій частині Європи, розуміємо одне: в підтексті цього всього – Річ Посполита, яка є глибоко в наших генах і виходить назовні в таких ситуаціях, як ця. Ми стаємо пліч-о-пліч у випадку небезпеки. Це правда, що в нас непрості історія з різними країнами: в українців із нами, у нас з українцями або з литовцями. Але сьогоднішня показує нам одну річ: якщо ми не будемо підтримувати один одного, то нас узагалі не буде».

Спогади про Богдана Щербика

Після відкриття нагробка присутні перейшли до Будинку культури в Усичах, де відбулася година пам'яті. Там можна було поділитися

його вірші. Учили хвилину його пам'ять, але також пам'ять всіх полеглих на російсько-українській війні.

По 24 лютого 2022 р. зє wsi należących obecnie do Torczyńskiej Hromady zginęło 19 mężczyzn. Jeden z pogrzebów odbył się dwa dni przed osłonięciem pomnika w Usiczach – 5 października w Bujanach pożegnano Andrija Tiurina, który zginął 17 maja 2022 r.

Wspomnieniami o swoim synu podzieliła się Nela Samczuk. Mówiła o jego latach szkolnych, o służbie w wojsku, o tym, jak uwielbiał coś naprawiać i robić niespodzianki swoim najbliższym. «31 grudnia 2021 r. zadzwonił do mnie i przeprosił za wszystko. Zapytałam, czy coś się stało. Odpowiedział: «Po prostu, mam, trochę dorosłem i chciałem powiedzieć Ci te słowa wdzięczności». 31 grudnia 2022 r., kiedy Bogdana już nie było, przypomniałam je sobie. Nie mogłam być wtedy silną matką, zalały mnie łzy».

«Co jeszcze mogę powiedzieć o Bogdanie? Opowiem o wojnie» – kontynuowała pani Nela. 24 lutego 2022 r., po telefonie matki z wiadomością o inwazji rosyjskiej, Bogdan powiedział, że pójdzie na front, ponieważ «przysięgał Ojczyźnie».

Sześć miesięcy, które spędził na wojnie, były dla jego rodziny bardzo trudnym okresem: «Ciężko było czekać na wiadomości od niego. Najtrudniej było, gdy powiedział: «Mamo, poprosz Boga, żeby dał mi siłę to wszystko znieść».

Nauczyciele szkoły w Usiczach opowiedzieli o latach szkolnych Bogdana. Jego wujek, kapelan, o. Jurij Szerbyk, który miał wpływ na kształtowanie światopoglądu Bogdana, podzielił się swoimi wspomnieniami o nim. W 2015 r. Jurij Szerbyk zgłosił się na ochotnika na front. Jest

poetą i bardem. W Domu Kultury wykonał swoją piosenkę, napisaną tuż przed poświęceniem pomnika. Została stworzona w intencji Bogdana oraz jako jego słowa skierowane do publiczności.

«Stał się naszym przyjacielem i najukochańszym wujkiem naszych dzieci – wspominali Kamila i Tomasz Kaczorowie, w których firmie pracował Bogdan. – Został dla nas członkiem rodziny. Spędzał z nami święta, miał u nas w Polsce swoje dwudzieste szóste urodziny, ostatnie. Do dzisiaj nie wierzymy w to, że go nie ma».

Ze sceny Domu Kultury w Usiczach przeczytały poruszające opowiadanie swojego syna o Bogdanie Szerbyku. Jako uczeń szóstej klasy podstawówki dostał zadanie napisać charakterystykę postaci rzeczywistej. «Przyszedł do domu i powiedział: napiszę o wujku» – zaznaczyła Kamila Kaczor.

A oto kilka zdań z tego opowiadania. «Był bardzo spokojnym i rozsądnym człowiekiem. Miał wielkie serce. Nigdy nie patrzył na siebie i swoje potrzeby, a dbał o innych dookoła. Był złotą rączką. Zawsze znalazł rozwiązanie w każdej sytuacji. Wspierał rozmową. Zawsze był tam, gdzie go potrzebowałam. Poświęcał mi czas. Bardzo lubiłem go z nim spędzać. Niestety Wujka nie ma dzisiaj z nami. Na zawsze będzie miał 26 lat. Zginął na wojnie Ukrainy z Rosją 14 września 2022 r. Był wspaniałym człowiekiem, odważnym, uczciwym i prawdziwym Bohaterem. Walczył do samego końca i zawsze wierzył w lepsze. Na zawsze zostanie moim Bohaterem».

Natalia Denysiuk
Fot. Olena Yemets

spogadami pro Bogdana Szerbika ta posluhati його вірші. Присутні вшанували його пам'ять, а також усіх полеглих на російсько-українській війні хвилиною мовчання.

Після 24 лютого 2022 р. загинули 19 чоловіків із сіл Торчинської громади. Один із похоронів відбувся за два дні до відкриття пам'ятника в Усичах – 5 жовтня в Буянах попрощалися з Андрієм Тюриним, який поліг ще 17 травня 2022 р.

Спогадами про сина поділилася Неля Самчук. Розповіла про його шкільні роки, службу в армії, те, як любив майструвати і робити своїм рідним приємні несподіванки. «31 грудня 2021 р. він подзвонив до мене, попросив пробачення за все. Я запитала, чи щось сталося, а він відповів: «Просто, мам, я трохи виріс і хотів сказати тобі ці слова вдячності». А 31 грудня 2022 р., коли Богдана вже не було, я згадувала ці слова і не могла тоді бути сильною мамою, мене заливали сльози».

«Що ще вам розказати про Богдана? Розкажу про війну», – продовжила пані Неля. 24 лютого 2022 р., після маминого дзвінка зі звісткою про російське вторгнення, Богдан сказав, що піде на фронт, бо він «присягав своїй Батьківщині».

Ті пів року, які він перебував на війні, були для рідних дуже тяжкими: «Важко було чекати на повідомлення від нього. Найстрашніше було, коли він казав: «Mamo, попроси Бога, щоб він дав мені сили це все витримати».

Про шкільні роки Богдана розповіли його вчителі. Спогадами поділився рідний дядько, капелан, отець Юрій Шербик, який вплинув на формування світогляду Героя. У 2015 р. Юрій Шербик пішов добровольцем на фронт. Він –

поет і бард. У Будинку культури він виконав свою пісню, написану буквально напередодні освячення пам'ятника для Богдана і як своєрідне звернення від імені Богдана до присутніх.

«Він став нашим другом і найріднішим дядьком для наших дітей, – пригадали Каміла і Томаш Качор, у фірмі яких працював Богдан. – Він став для нас членом родини. Проводив із нами свята, свій двадцять шостий день народження, останній, також зустрів із нами в Польщі. Ми досі не можемо повірити, що його немає».

Зі сцени Будинку культури в Усичах вони зачитали зворушливе оповідання свого сина про Богдана Шербика. Як учень шостого класу він отримав завдання написати характеристику реальної особи. «Він прийшов додому і сказав: «Я напишу про свого дядька», – зазначила Каміла Качор.

Ось кілька речень із цього оповідання: «Він був дуже спокійною і розсудливою людиною. Мав велике серце. Ніколи не думав про себе і свої потреби, а дбав про інших людей. Він був майстром на всі руки. Завжди знаходив вихід із будь-якої ситуації. Підтримував розмовою. Завжди був поруч, коли я його потребував. Знаходив час для мене. Мені дуже подобалося проводити його з ним. На жаль, дядька сьогодні немає з нами. Йому назавжди 26 років. Він загинув на війні України з Росією 14 вересня 2022 р. Був прекрасною людиною, хоробрим і чесною, справжнім Героєм. Він борювався до останнього й завжди вірив у краще. Він – назавжди мій Герой».

Наталія Денисюк
Фот.: Олена Ємець

Терапія zajęциова в Рównem

На Міжнародному економіко-гуманітарному університеті імені Степана Дем'янука в Рównem отворто Польсько-Українське Центрум Адаптаційне, котре буде świadczyć usługi терапії zajęциowej poprzez gry адаптаційне. Подобне оśrodки będą działać в Чаркові і Львові.

Перші одвідувачі розпочали заняття в Польсько-Українським Центрум Адаптаційним, котре zostało uroczyste otwarte в Рównem 4 października. Powstanie ośrodka było możliwe dzięki dofinansowaniu в рамках Programu «RITA – Przemiany в Regionie», który jest realizowany przez Fundację «Edukacja dla Demokracji».

Partnerami проекту «Українське центрум терапії zajęциowej poprzez gry адаптаційне» realizowanego od lipca 2023 r. są Stowarzyszenie Akademicki Związek Sportowy Wyższej Szkoły Gospodarki в Bydgoszczy, Międzynarodowy Uniwersytet Ekonomiczno-Humanistyczny im. Stepana Demianczuka в Рównem, Państwowy Uniwersytet Wychowania Fizycznego Iwana Boberskiego we Lwowie oraz Państwowa Akademia Wychowania Fizycznego в Чаркові.

Як zaznaczył dziekan Wadym Kowal, Centrum в Рównem będzie działać на базі Wydziału Zdrowia, Kultury Fizycznej і Sportu MUEH im. Stepana Demianczuka.

«Otrzymaliśmy з Polski sprzęt до gier adaptacyjnych. Nasi studenci, starsi instruktorzy, zostali przeszkoleni в Polsce. Zorganizowaliśmy szkolenia również dla studentów-wolontariuszy з Wydziału Zdrowia, Wychowania Fizycznego і Sportu naszej uczelni. Teraz otworzyliśmy Centrum. Będziemy działać» – mówi Ihor Petruk, koordynator projektu і kierownik Centrum, а jednocześnie starszy wykładowca в Katedrze Zdrowia Człowieka і Terapii Fizycznej oraz lekarz medycyny sportowej.

Ihor Petruk zauważył, że instruktorzy centrum zapoznali się з doświadczeniami polskich partnerów з Wyższej Szkoły Ekonomicznej в Bydgoszczy в zakresie stosowania gier adaptacyjnych, а także wprowadzili zmiany до metodyki в oparciu о doświadczenia pracowników Katedry Zdrowia Człowieka і Terapii Fizycznej.

Skorzystać з usług Centrum można poczynając od 6 roku życia. «Celem projektu jest przede wszystkim adaptacja społeczna, rozwój funkcji poznawczych і motoryki małej. Poprzez gry adaptacyjne możemy pomagać różnym grupom ludzi» – powiedział Ihor Petruk. Podkreślił, że в оśrodku czekają również на odwiedzających з rodzin przesiedleńców.

Centrum świadczy bezpłatne usługi. Odbywać się tu będą zajęcia indywidualne і групowe. Оśrodek będzie otwarty в każdą środę od 13:00 до 16:00 і в każdą sobotę od 11:00 до 14:00 в Międzynarodowym Uniwersytecie Ekonomiczno-Humanistycznym im. Stepana Demianczuka (ul. Stepana Demianczuka 4, Równie, kampus 1, parter, sala 1108).

Na zajęcia można zapisywać się od poniedziałku до soboty, dzwoniąc pod numer: +380982587480.

Natalia Denysiuk

Fot. Równieńska Obwodowa Administracja Wojskowa

Ерготерапія в Рównому

У Міжнародному економіко-гуманітарному університеті імені Степана Дем'янука в Рównому відкрили Польсько-Український адаптаційний центр, який надаватиме послуги ерготерапії засобами адаптивних ігор. Подібні осередки діятимуть також у Харкові та Львові.

«Ми отримали обладнання з Польщі для проведення адаптивних ігор. Наші студенти, старші інструктори, пройшли стажування в Польщі. Також ми навчили студентів-волонтерів із факультету здоров'я, фізичної культури і спорту нашого університету. Тепер відкрили центр. Будемо працювати», – розповів Ihor Petruk, координатор проекту та керівник центру. Він водночас є старшим викладачем кафедри здоров'я людини та фізичної терапії, лікарем спортивної медицини.

Ihor Petruk zaznaczył, że instruktorzy centrum в межах проекту ознайомилися з досвідом польських партнерів із Вищої школи економіки в Бидгощі щодо використання адаптивних ігор і внесли зміни в методику, спираючись на досвід працівників кафедри здоров'я людини та фізичної терапії.

Скористатися послугами центру можуть особи віком від шести років. «Метою проекту є передусім соціальна адаптація, розвиток когнітивних функцій, дрібної моторики. Через спортивні адаптивні ігри ми можемо допомогти різним групам людей», – zaznaczył Ihor Petruk. Він підкреслив, що в осередку чекають відвідувачів із сімей внутрішньо переміщених осіб.

Центр можуть безплатно відвідати всі охочі. Тут відбудуватимуться індивідуальні та групові заняття. Він працюватиме щосереді з 13:00 до 16:00 та щосуботи з 11:00 до 14:00 у Міжнародному економіко-гуманітарному університеті імені академіка Степана Дем'янука (вулиця Академіка Степана Дем'янука, 4, Рównе, 1 корпус МЕГУ, 1 поверх, аудиторія 1108).

Заявитися на заняття можна з понеділка до суботи за телефоном: +380982587480.

Natalia Denysiuk

Фото: Рівненська обласна військова адміністрація

Росіаг Львів–Варшава

По раз перший од 18 lat «Ukrzaliznycia» uruchamia połączenie kolejowe Lwów–Warszawa: pociąg pojedzie przez przejście Rawa-Ruska od 15 października. Poinformowało о tym Ministerstwo Rozwoju Gmin, Terytoriów і Infrastruktury Ukrainy.

Pociąg ma jechać з Warszawy до Rawy Ruskiej, gdzie на wyremontowanej stacji nastąpi przesiadka «door to door», przy jednym peronie, до pociągu ukraińskiego, już prosto до Lwowa. Podobnie в drodze powrotnej.

Pociąg в Rawie Ruskiej zawsze będzie czekał на pociąg ze Lwowa lub Warszawy, więc pasażerowie nie mogą się martwić, że spóźnią się на przesiadkę.

Podróż з Warszawy до Lwowa musi działać в formacie przesiadkowym, gdyż tory ukraiń-

skie różnią się od europejskich (1520 mm до 1435 mm).

Rozkład jazdy oraz zakup biletów można sprawdzić в aplikacji mobilnej «Ukrzaliznycia». Ponadto bilety można nabyć в chatbotach oraz на stronie internetowej «Ukrzaliznycia», а także в kasach międzynarodowych на stacjach kolejowych.

Przypomnijmy, że 3 września rozpoczął kursowanie nowy pociąg з Ukrainy до Polski, на trasie Kijów – Chełm.

Źródło: kresy24.pl

Укрзалізниця вперше за 18 років відкриває залізничне сполучення Львів–Варшава. З 15 жовтня потяг курсуватиме через пункт перетину кордону в Раві-Руській. Про це повідомило Міністерство розвитку громад, територій та інфраструктури України.

Потяг має прямувати з Варшави до Рави-Руської, де здійснюватиметься зручна пересадка на тій же платформі на український потяг, що прямуватиме до Львова. Так само й на зворотному шляху.

Потяг у Раві-Руській завжди очікуватиме на потяг зі Львова чи Варшави, тож пасажирів можуть не переживати, що запізняться на пересадку.

Поїздка з Варшави до Львова відбуватиметься у форматі пересадок, оскільки ширина

української колії історично відрізняється від європейської (українська – 1520 mm, європейська – 1435 mm).

Дізнатися розклад руху та придбати квитки можна в мобільному додатку Укрзалізниця. Крім того, квитки доступні у чат-ботах та на сайті Укрзалізниця, в міжнародних касах вокзалів.

Нагадаємо, 3 вересня почав курсувати новий потяг за маршрутом Київ–Холм.

Джерело: kresy24.pl

Потяг Львів–Варшава

Новий поїзд на Варшаву!

Nowe projekty łuckiej polonistyki

Нові проєкти луцької полоністики

Katedra Polonistyki i Przekładu Wołyńskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki w ostatnich latach aktywnie uczestniczy w projektach naukowych, naukowo-metodycznych i edukacyjnych, które realizuje wspólnie ze swoimi partnerami z krajów Unii Europejskiej, przede wszystkim z Polski, i uczelniami ukraińskimi.

W zeszłym roku łuccy poloniści wzięli udział w kilku projektach międzynarodowych. Był to m.in. «Dokształcenie językowych, kulturowych i dydaktycznych kompetencji ukraińskich nauczycieli języka polskiego jako obcego», który został zrealizowany we współpracy z Uniwersytetem Warszawskim. Wdrożono również projekt «Gramatyka z kulturą – webinaria i zadania». Prace nad nim trwały w partnerstwie z Uniwersytetem Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

«Projekty te były na tyle udane, że postanowiliśmy znowu dołączyć do realizacji wspólnych pomysłów» – powiedziała Switłana Suchariewa, kierownik Katedry Polonistyki i Przekładu Wołyńskiego Uniwersytetu Narodowego.

Naboru wniosków do projektów międzynarodowych, wśród których szczególną popularnością cieszy się program «Promocja języka polskiego», corocznie są ogłaszane w Polsce przez Narodową Agencję Wymiany Akademickiej (NAWA).

«Zwycięstwo w takim konkursie i uzyskanie dofinansowania na realizację pomysłu jest bardzo prestiżowe» – mówią pracownicy Katedry. Ostatnio dowiedzieli się, że Wołyński Uniwersytet Narodowy imienia Łesi Ukrainki zostanie zaangażowany aż do trzech takich projektów.

W 2023/2024 roku akademickim Katedra Polonistyki i Przekładu stanie się partnerem Akademickiego Centrum Języka i Kultury Polskiej dla Cudzoziemców Uniwersytetu Gdańskiego w realizacji projektu «GLOTTOPOL – Didactics of Polish as a Foreign Language against the European Background. Pakiet publikacyjno-szkoleniowy».

Ta współpraca będzie sprzyjała popularyzacji języka polskiego jako obcego i podniesieniu jakości procesu edukacyjnego. Uniwersytet Wołyński w roboczej grupie projektowej, do której należą tacy znani polscy fachowcy w dziedzinie glottodydaktyki i językoznawstwa, jak profesorzy Władysław Miodunka, Przemysław Gębał i Irena Chawrińska, będzie reprezentowała docent Katedry Polonistyki i Przekładu Julia Wasejko.

Została ona również koordynatorką projektu «Polski z kulturą – leksyka i literatura», który Katedra realizuje wspólnie z Uniwersytetem Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Projekt zakłada cykl webinarów w celu poprawy umiejętności i zdolności polonistycznych ich uczestników. Kierownikiem projektu jest profesor Bartłomiej Maliszewski z lubelskiej uczelni.

W 2022 r. W ramach programu «Promocja języka polskiego» Katedra Polonistyki i Przekładu

realizowała projekt «Geopolonistyka – wirtualny most między kulturami», inicjowany i koordynowany przez Instytut Badań Literackich PAN.

«Oprócz naszych studentów uczestniczyli w nim poloniści z Wilna i Rzymu. Ten międzynarodowy format wywarł na nich ogromne wrażenie. Projekt umożliwił kontakty w języku polskim z młodzieżą z różnych krajów, uczestnictwo w wykładach i warsztatach prowadzonych przez polonistów o światowej renomie, zapisanie w studium warszawskim własnych podcastów w języku polskim, tworzenie własnych filmów, publikowanie w «Biuletynie Polonistycznym» własnych przekładów, ciekawych materiałów o kulturze, historii i tradycjach Polski, zwiedzanie najciekawszych zakątków warszawskiej starówki» – powiedziała Switłana Suchariewa.

Zauważyła, że w związku z dużym zainteresowaniem tym projektem, studenci poparli inicjatywę kontynuacji tej współpracy. «I nam się udało, zostaliśmy wybrani do realizacji projektu w latach 2023–2024» – dodała kierownik Katedry.

Realizacja nowego projektu, «Kobieca strona poezji, czyli przez wiersze do mowy», rozpocznie się 16 października i potrwa przez rok.

Koordynatorką projektu jest Agnieszka Stefaniak-Hrycko, dyrektor Stacji Naukowej PAN w Rzymie. W partnerstwie z PAN będą go realizowały Wołyński Uniwersytet Narodowy imienia Łesi Ukrainki, Instytut Studiów Europejskich, Amerykańskich i Międzykulturowych Uniwersytetu «La Sapienza» w Rzymie i Centrum Polonistyczne Uniwersytetu Wileńskiego.

Na uczestników projektu czekają wykłady zdalne znanych polskich naukowców, warsztaty na polonistycę w Rzymie, gdzie zgromadzą się pod koniec listopada tego roku, konferencja międzynarodowa poświęcona Władysławowi Szymborskiej, nagrywanie podcastów w języku polskim i tłumaczenie wierszy współczesnych polskich poetek, z których najlepsze zostaną wydane w specjalnym zbiorze.

Jak poinformowała Switłana Suchariewa, Łuck w projekcie reprezentuje 10 polonistów ze studiów magisterskich, ale do spotkań zdalnych będą mogli dołączyć też inni studenci: «Z niecierpliwością czekają na możliwość udziału we wszystkich projektach, ponieważ pozwolili im to na pogłębienie wiedzy z języka polskiego».

Olena Yemets

Кафедра полоністики і перекладу Волинського національного університету імені Лесі Українки впродовж останніх років активно долучається до наукових, науково-методичних, навчальних проєктів, які реалізує разом зі своїми партнерами з країн Європейського Союзу, передусім із Польщі, та українськими вишами.

Торік луцькі полоністи взяли участь у кількох міжнародних проєктах. Серед них – «Вдосконалення мовних, культурних, дидактичних компетенцій українських учителів польської мови як іноземної», який реалізували у співпраці з Варшавським університетом. Втілювали також проєкт «Граматики з культурою – вебінари і завдання». Тут працювали в партнерстві з Університетом імені Марії Кюрі-Скłodовської в Любліні.

«Ці проєкти були настільки успішними, що ми вирішили знову долучитися до реалізації спільних ідей», – сказала Світлана Сухарева, завідувачка кафедри полоністики і перекладу ВНУ.

Конкурси на фінансування численних міжнародних проєктів, серед яких особливо популярною є програма «Промоція польської мови», щорічно оголошує Національне агентство академічних обмінів Польщі (NAWA).

«Виграти такий конкурс й отримати фінансування на реалізацію задуманого дуже престижно», – вважають на кафедрі. Нещодавно стало відомо, що ВНУ імені Лесі Українки буде задіяний аж у трьох таких проєктах.

У 2023–2024 навчальному році кафедра полоністики і перекладу стане партнером Академічного центру польської мови та культури для іноземців Гданського університету в реалізації проєкту «GLOTTOPOL – Дидактика польської мови як іноземної на європейському тлі. Публікація та навчальний пакет».

Ця співпраця сприятиме популяризації польської мови як іноземної та підвищенню якості освітнього процесу. ВНУ у робочій групі проєкту, до складу якої входять відомі польські фахівці в галузі глоттодидактики та мовознавства, як-от професори Владислав Міодунка, Пшемислав Гембаль та Ірена Хаврильська, представлятиме доцентку кафедри полоністики і перекладу Юлія Васейко.

Викладачка стала теж координаторкою проєкту «Польська мова з культурою – лексика та література», який кафедра реалізуватиме з Університетом імені Марії Кюрі-Скłodовської в Любліні. Він передбачає проведення циклу webinarів із метою покращення полоністичних умінь і навичок їхніх учасників. Керівником проєкту буде професор Бартомеї Малішевський із люблінського вишу.

У 2022 р. у рамках програми «Промоція польської мови» кафедра полоністики і пере-

кладу втілила в життя проєкт «Геополоністика – віртуальний міст між культурами», ініційований і координований Інститутом літератури Польської академії наук.

«У ньому, крім наших студентів, брали участь полоністи з Вільнюса та Рима. Такий міжнародний формат викликав у них справжнє захоплення. Проєкт дав можливість поспілкуватися польською мовою з молоддю різних країн, побувати на лекціях і майстер-класах учених-полоністів зі світовим ім'ям, записати у варшавській студії власні подкасти польською мовою, створити свій фільм, видати в «Полоністичному бюлетені» власні переклади, цікаві матеріали про культуру, історію і традиції Польщі, побувати на екскурсії найцікавішими місцями старої Варшави», – розповіла Світлана Сухарева.

Вона додала, що через велике зацікавлення цим проєктом студенти підтримали ініціативу продовжити співпрацю. «I нам вдалося, ми пройшли відбір на 2023–2024 рр.», – наголосила завідувачка кафедри.

Реалізація нового проєкту «Жіноча сторона поезії, або Через вірші до мови» розпочнеться 16 жовтня і триватиме рік.

Координаторкою проєкту є Агнешка Стефаняк-Грицько, директорка відділу Польської академії наук у Римі. У партнерстві з PAN його реалізують Волинський національний університет імені Лесі Українки, Інститут європейських, американських і міжкultурних студій університету «La Sapienza» в Римі та Полоністичний центр Вільнюського університету.

На учасників проєкту чекають онлайн-заняття від відомих польських науковців, майстер-класи на римській полоністиці, куди вони всі з'їдуться наприкінці листопада цього року, міжнародна конференція, присвячена Віславі Шимборській, заняття з запису подкастів польською мовою та переклади віршів сучасних польських поетес, найкращі з яких вийдуть друком у спеціальному збірнику.

Як зазначила Світлана Сухарева, Луцьк представлятимуть 10 полоністів-магістрів, проте до онлайн-зустрічей зможуть долучитися й інші студенти: «Вони з нетерпінням чекають на можливість взяти участь у всіх проєктах, адже це дозволить їм вдосконалити знання з польської мови».

Олена Ємець

Konkurs wydłużono

Продовжили прийом заявок

Termin nadsyłania prac na III Konkurs o Nagrodę Historyczną im. Leona Wasilewskiego Fundacji Wolność i Demokracja został przesunięty do 30 października.

Nagroda Historyczna im. Leona Wasilewskiego Fundacji Wolność i Demokracja została ustanowiona w celu docenienia i popularyzacji najbardziej wartościowych książek poruszających w sposób nowatorski problematykę stosunków polsko-ukraińskich, dziejów mniejszości polskiej i polskiego dziedzictwa kulturowego na Ukrainie, a także wzajemne relacje między Polakami a Ukraińcami współcześnie i na przestrzeni wieków.

Do Konkursu mogą być zgłaszane książki wydane w okresie od stycznia 2022 r. do 30 października 2023 r.

W Konkursie przyznaje się dwie nagrody w wysokości po 4000 złotych brutto każda. Jedna

nagroda przyznawana jest autorce lub autorowi (autorom) z Polski, druga autorce lub autorowi (autorom) z Ukrainy.

Regulamin Nagrody oraz formularz wniosku można pobrać na stronie Fundacji Wolność i Demokracja.

Konkurs jest realizowany w ramach projektu «XVI Spotkania Klubu Galicyjskiego Jaremcze 2023», wspieranego ze środków Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w ramach konkursu Polonia i Polacy za Granicą 2023.

Źródło: wid.org.pl

Прийом заявок на здобуття III Нагороди імені Леона Василевського в галузі історії, яку надає фундація «Свобода і демократія», продовжили до 30 жовтня.

Нагорода імені Леона Василевського в галузі історії встановлена фундацією «Свобода і демократія» з метою відзначення та популяризації найцінніших книг, які новаторським чином висвітлюють проблематику польсько-українських відносин, історії польської меншини та польської культурної спадщини в Україні, а також взаємовідносин між поляками та українцями в наші часи та в минулому.

На конкурс можна подавати книги, опубліковані в період із січня 2022 р. до 30 жовтня 2023 р.

За результатами конкурсу присудять дві нагороди розміром 4000 злотих кожна. Одна

з них присуджується автору або авторам із Польщі, друга – автору або авторам з України. Положення про конкурс та бланк заявки можна завантажити на сайті фундації «Свобода і демократія».

Конкурс реалізують у рамках проєкту «XVI Зустрічі Галиційського клубу. Яремче – 2023» за підтримки Канцелярії Ради міністрів РП у межах конкурсу «Полонія і поляки за кордоном 2023».

Джерело: wid.org.pl

Kongres Młodych

W dniach 9–11 października w Lublinie odbył się Kongres Współpracy Transgranicznej. Jako miejsce spotkań specjalistów od współpracy transgranicznej z krajów Unii Europejskiej i Partnerstwa Wschodniego, po raz dwunasty stał się platformą dialogu dla samorządów, organizacji pozarządowych, środowiska nauki, kultury i biznesu.

W roku, w którym Lublin nosi tytuł Europejskiej Stolicy Młodych, Kongresowi towarzyszyło hasło przewodnie «Miasto Młodych». W dyskusji o tym, jak tworzyć miasta przyjazne młodzieży, a także jak lokalne społeczności mogą wspierać młodych w realizacji ich potrzeb i aspiracji, brali udział eksperci m.in. z Belgii, Chorwacji, Czech, Gruzji, Mołdawii, Norwegii, Ukrainy i Wielkiej Brytanii.

Podczas paneli i warsztatów rozmawiano o zaangażowaniu obywatelskim, tworzeniu lokalnej polityki młodzieżowej, o pracownikach młodzieżowych, a także o tym, jak młodzi zmieniają oblicze pracy i biznesu. W tym kontekście poruszony został temat doświadczenia migracji młodych i ich roli w integracji międzykulturowej i przeciwdziałaniu dyskryminacji.

Ważnym elementem programu były wizyty studyjne, m.in. w przestrzeniach, w których realizowane są działania na rzecz młodzieży.

Giełda Grantodawców poświęcona w tym roku była prezentacji konkursów grantowych prowadzonych przez Fundusz Rozwoju Systemu Edukacji i Międzynarodowy Fundusz Wyszehradzki oraz przedstawieniu Programu Interreg NEXT Polska-Ukraina 2021–2027. Forum Partnerów przybliżyło ofertę organizacji młodzieżowych i możliwości zaangażowania się w projekty na rzecz młodzieży.

Kongres był transmitowany on-line. Dyskusje i panele są do obejrzenia na kanale «Kongres Współpracy Transgranicznej» na Youtube.

Źródło: kongres.lublin.eu
Fot. Oficjalny profil Miasta Lublin na Facebooku

9–11 жовтня в Любліні відбувся Конгрес транскордонної співпраці. Цей захід як місце зустрічі фахівців транскордонної співпраці країн Європейського Союзу та Східного партнерства вже в дванадцяте став платформою діалогу для урядових і неурядових організацій, наукових кіл, представників культури та бізнесу.

молody у реалізації її потреб і прагнень, взяли участь експерти, зокрема, з Бельгії, Великої Британії, Грузії, Молдови, Норвегії, України, Хорватії та Чехії.

Під час форумів і майстер-класів обговорювали питання громадської діяльності, формування молодіжної політики на місцевих рівнях, а також те, як молодь змінює обличчя ринку праці та бізнесу. У цьому контексті на конгресі порушили тематику досвіду молодіжної міграції та її ролі у міжкультурній інтеграції і протидії дискримінації.

Важливою складовою програми були ознайомчі візити, зокрема до осередків, де безпосередньо відбувається робота з молоддю.

Біржа грантодавців цього року була присвячена презентації грантових конкурсів, які зараз провадять Фонд розвитку системи освіти та Міжнародний Вишеградський фонд, а також програми «Interreg NEXT Polska-Ukraina 2021–2027».

Форум партнерів ближче познайомив учасників з молодіжними організаціями та можливостями участі в проектах для молоді.

Заходи конгресу транслювали в режимі онлайн. Записи дискусій та форумів можна переглянути на каналі «Kongres Współpracy Transgranicznej» на Youtube.

Джерело: kongres.lublin.eu
Фото: Офіційна сторінка міста Любліна у Facebook

Цьогоріч Люблін став Європейською молодіжною столицею, тож конгрес відбувся під гаслом «Місто молоді». У дискусії про те, як створювати міста, сприятливі для молоді, а також як місцеві громади можуть підтримувати

Szlakiem bohaterów Trylogii Шляхом героїв «Трилогії»

Учні школи суботньо-недільної при Товаристві Культури Польської ім. Владysława Reymonta zwiedzili Chocim i Kamieniec Podolski.

Wyjazd zorganizowany w dniach 6–7 października w ramach projektu «Szlakiem bohaterów Trylogii Henryka Sienkiewicza» okazał się pełen przygód i niespodzianek, ale też bogaty w wiedzę.

Po drodze grupa zwiedziła Jaskinię «Kryształową» w miejscowości Krywcze, gdzie przeżyła prawdziwą szkołę przetrwania.

Następnie był Zamek w Chocimiu, którego mury pamiętają niewyobrażalne dla nas współczesnych wydarzenia. Tu na dzieci czekała przygoda z historią dawną, ale prawdziwą.

Opieka przewodnika umożliwiła uczestnikom wycieczki zdobycie cennych informacji, których trudno szukać w szkolnych podręcznikach. Mury fortyfikacji wzniesione na skalistym brzegu Dniestru pamiętają najazdy Turków i Tatarów.

W sobotę uczniowie zwiedzili zabytkowy Kamieniec Podolski: centrum miasta, rynek, katedrę pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła.

Różnie nazywano w literaturze miasto i zamek: serce Podola nad rzeką Smotrycz, kamienne miasto, perła na kamieniu, baszta ręką Boga zbudowana, orle gniazdo lub brama do Polski. Kamieniec należał kiedyś do książąt ruskich, Tatarów, Litwinów, a następnie Polaków. Mieszkańcami byli Ormianie, Rusini i Polacy. Miasto doznawało ciągłych najazdów, a w 1672 r. zostało opanowane przez Turków.

W trzeciej części «Trylogii» Henryk Sienkiewicz opisuje heroiczną obronę zamku, podczas której zginął pułkownik Wołodyjowski. Przed katedrą znajduje się napis ku jego czci: «Pamięci Pana Pułkownika Jerzego Michała Wołodyjowskiego, Hektora Kamienieckiego. Życie to szereg poświęceń».

Skarbnią wiedzy historycznej Chocimia i Kamieńca Podolskiego już za nami. Wycieczka odbyła się w ramach projektu «Szlakiem bohaterów

Учні суботньо-недільної школи при Товаристві польської культури імені Владysława Реймонта побували в Хотині та Кам'янці-Подільському.

Trylogii Henryka Sienkiewicza» realizowanego przez Fundację «Pomoc Polakom na Wschodzie» im. Jana Olszewskiego. Projekt został dofinansowany przez Instytut Rozwoju Języka Polskiego im. świętego Maksymiliana Marii Kolbego ze środków Ministra Edukacji i Nauki.

Текст і зйде: Владysłав Багінський,
Товариства Культури Польської
ім. Владysława Reymonta на Рівненщині

Поїздка, проведена 6–7 жовтня в рамках проекту «Шляхом героїв «Трилогії» Генрика Сенкевича», виявилася сповненою пригодами і водночас багатою знаннями.

Дорогою до Хотина група побувала у Кришталевої печері поблизу Кривого, де пройшла справжню «школу виживання».

Потім був Хотинський замок, стіни якого пам'ятають події, котрі нам, сучасникам, годі

уявити. Тут на дітей чекала пригода зі старовинною, але справжньою історією.

Допомога гйда дала учасникам екскурсії можливість отримати цінну інформацію, яку важко знайти у шкільних підручниках. Фортечні стіни, зведені на скелястому березі Дністра, пам'ятають навалу турків і татар.

У суботу учні відвідали древній Кам'янець-Подільський: центр міста, ринок, кафедральний собор Святих Апостолів Петра і Павла.

По-різному називають у літературі місто і замок: «серце Поділля над рікою Смотрич», «кам'яне місто», «перлина на камені», «башта, зведена Божою рукою», «орлине гніздо», «брама Польщі». Кам'янець колись належав руським князям, татарам, литвинам, а потім полякам. Його жителями були вірмени, русини й поляки. На місто постійно нападали, а в 1672 р. його зайняли турки.

У третій частині «Трилогії» Генрик Сенкевич описує героїчну оборону замку, під час якої загинув полковник Володийовський. Перед собором міститься напис на його честь: «Пам'яті пана полковника Єжи-Міхала Володийовського, Гектора кам'янецького. Життя – це низка самопожертв».

Скарбниця історичних знань Хотина і Кам'янця-Подільського вже позаду. Екскурсія відбулася в межах проекту «Шляхом героїв «Трилогії» Генрика Сенкевича», який реалізує фонд «Допомога полякам на Сході» імені Яна Ольшевського. Проєкт профінансував Інститут розвитку польської мови імені Святого Максиміліана-Марії Кольбе з коштів Міністерства освіти і науки.

Текст і фото: Владysłав Багінський,
Товариства польської культури
імені Владysława Реймонта на Рівненщині

Nike oznacza zwycięstwo

Wszelkie konkursy oraz festiwale organizowane na całym świecie oprócz funkcji rozrywkowej spełniają także inną, niezwykle ważną rolę. Są swego rodzaju drogowskazami dla wszystkich melomanów, wielbicieli świetnego i ambitnego kina, a także miłośników dobrej książki. Niewątpliwie świętem słowa pisanego, na które wszystkie mole książkowe w Polsce oczekują z ogromną niecierpliwością, jest konkurs Nike.

Dla mniej zorientowanych wyjaśnienie: nazwa nie pochodzi od dość znanej firmy produkującej odzież sportową, a od bogini zwycięstwa i dlatego mówimy zawsze o nagrodzie Nike, a nie Najki.

Nagroda literacka Nike to najważniejsza polska nagroda literacka, którą powołano do życia w 1997 r. na wzór brytyjskiego Booker. Pomysłodawcą projektu była Henryka Bochniarz, ekonomistka, polityk i businesswoman w jednym. Zgodnie z zasadami konkursu zmagania obejmują twórczość związaną ze wszystkimi gatunkami literackimi – poezją, prozą, dramatem i dotyczą tylko autorów żyjących.

Istotnym zapisem w regulaminie jest to, że nie można jej podzielić między kilku pisarzy. Zawsze należy także wybrać laureata, który jest wyłaniany w trzech etapach trwających od maja do października. W pierwszym etapie jury nominuje 20 autorów, spośród których siedmiu zostanie finalistami. Z tej ostatniej grupy w dniu wręczenia nagrody, czyli w pierwszą niedzielę października, następuje wybór laureata.

Tę cenną nagrodę, postrzeganą jako trampolinę dla ambitnych książek, przyznaje się za jedną, konkretną publikację. Laureat otrzymuje piękną statuetkę oraz czek na dość dużą kwotę. Wśród zwycięzców można odnaleźć wiele znanych nazwisk polskich pisarzy i publicystów. Między innymi Myśliwski, Tokarczuk, Piłch, Szczygieł, Stasiuk. Do tego zacnego grona należy także Wioletta Grzegorzewska, z którą mieliśmy przyjemność spotkać się w Łucku, a wywiad z pisarką pojawił się na łamach «Monitora Wołyńskiego».

Przy okazji tego znaczącego konkursu warto wspomnieć o twórcy figurki uskrzydłonej bogini, jaką otrzymują nagrodzeni twórcy. Jest nim Kazimierz Gustaw Zemła, jeden z najbardziej znanych i rozpoznawalnych współczesnych polskich rzeźbiarzy.

Każdy, kto choćby raz przejeżdżał Katowice, na pewno zapamiętał dwa obiekty. Jednym z nich jest wyjątkowa hala sportowa

1

zwana przez Polaków Spodkiem, a drugim wspinała, monumentalny Pomnik Powstańców Śląskich mający formę trzech orlich skrzydeł, które symbolizują trzy powstania śląskie.

Cała konstrukcja tego drugiego obiektu, będąca odlewem z brązu, waży 60 ton. Kazimierz Zemła, jej autor, mówił, że sztuka, a w szczególności rzeźba, to podróżowanie w czasie. Myśli powoli nabierają trójwymiarowości wreszcie stać się realnym tworem.

Artysta w tak sugestywny sposób pisał kiedyś o swojej pracy: «Zacząłem mylić kolory. Kolor nie był dla mnie poezją tylko farbą. Nie wiedziałem, czy dać tu błękitny, czy żółty; to było mi całkiem obojętne. Nie posługiwałem się kolorem jako formą wyrazu. Posługiwałem się dotykiem. Właśnie poprzez dotyk rzeźba stała mi się bliska. Musiałem dotykać. Oddawałem tworzywu moją energię. Część mnie zostawała w rzeźbach».

W tym roku tę upragnioną przez wielu parających się pisaniem statuetkę otrzymała Zyta Rudzka za powieść «Ten się śmieje, kto ma zęby».

Gabriela Woźniak-Kowalik,
nauczycielka skierowana do Łucka i Kowla
przez ORPEG

Fot.: 1. Hala widowiskowo-sportowa Spodek w Katowicach. Autor Marek Mróz, CC BY-SA 4.0. 2. Pomnik Powstańców Śląskich w Katowicach. Autor Lestat, CC BY-SA 3.0.

«Nike» oznacza «перемога»

Rізні конкурси та фестивалі, які проводять у всьому світі, крім розважальної функції, відіграють теж надзвичайно важливу роль. Вони є своєрідними дороговказами для всіх меломанів, шанувальників видовищного кіно чи поціновувачів доброї книги. Безсумнівно, свято друкованого слова, на яке всі книголюби очікують із великим нетерпінням, – це конкурс «Nike».

2

Щигел, Стасюк. До цього почесного кола належить також Вioletta Гжегожевська, з якою ми мали приємність зустрітися в Луцьку. Інтерв'ю з письменницею вийшло на шпальтах «Волинського монітора».

Із нагоди проведення цього конкурсу варто згадати про автора статуетки крилатої богині, яку отримують нагороджені митці. Це Казімеж-Густав Земла – один із найбільш відомих і впізнаваних сучасних польських скульпторів.

Кожному, хто хоча б раз проїздом був у Katowice, однозначно впадають в око два об'єкти. Одним із них є унікальний спортивний комплекс, який поляки на-

зивають «Блюдцем», а другим – чудовий монументальний пам'ятник Сілезьким повстанцям у формі трьох орлиних крил, які символізують три сілезьких повстання. Загалом конструкція другого об'єкту, вилита з бронзи, важить 60 тонн.

Казімеж Земла говорить, що мистецтво, особливо скульптура, – це мандрівник часом. Думки поступово набувають тривимірності, щоб урешті стати реальним твором. Художник колись емоційно написав про свою роботу так: «Я почав плутати кольори. Колір для мене був не поезією, а фарбою. Я не знав: використати тут синій чи жовтий. Мене це абсолютно не хвилювало. Я не використовував колір як форму вираження. Я використовував дотик. Саме завдяки дотику скульптура стала мені близькою. Я був змушений доторкатися. Я віддав свою енергію матеріалові. Частина мене залишалася в скульптурах».

Цьогоріч омріяну багатьма тими, хто трудиться пером, статуетку богині перемоги отримала Зита Рудзка за роман «Сміється той, хто має зуби».

Цю нагороду, яку розцінюють як трамплін для амбітних авторів, вручають за конкретну книгу. Лауреат отримує красиву статуетку та чек на досить солідну суму. Серед переможців – багато відомих польських письменників і публіцистів. Наприклад, Мислівський, Tokarczuk, Piłch,

завжди має бути лауреат, якого визначають у три етапи, що тривають із травня до жовтня. На першому етапі журі номінує 20 авторів, семеро з яких виходять до фіналу. Із цієї групи в день вручення нагороди, тобто в першу неділю жовтня, обирають переможця.

Цю нагороду, яку розцінюють як трамплін для амбітних авторів, вручають за конкретну книгу. Лауреат отримує красиву статуетку та чек на досить солідну суму. Серед переможців – багато відомих польських письменників і публіцистів. Наприклад, Мислівський, Tokarczuk, Piłch,

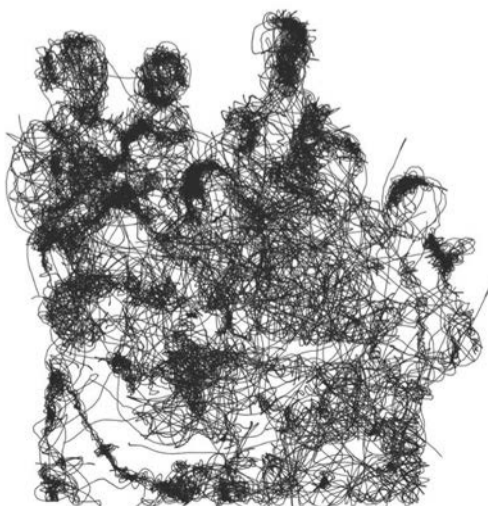
завжди має бути лауреат, якого визначають у три етапи, що тривають із травня до жовтня. На першому етапі журі номінує 20 авторів, семеро з яких виходять до фіналу. Із цієї групи в день вручення нагороди, тобто в першу неділю жовтня, обирають переможця.

Цю нагороду, яку розцінюють як трамплін для амбітних авторів, вручають за конкретну книгу. Лауреат отримує красиву статуетку та чек на досить солідну суму. Серед переможців – багато відомих польських письменників і публіцистів. Наприклад, Мислівський, Tokarczuk, Piłch,

завжди має бути лауреат, якого визначають у три етапи, що тривають із травня до жовтня. На першому етапі журі номінує 20 авторів, семеро з яких виходять до фіналу. Із цієї групи в день вручення нагороди, тобто в першу неділю жовтня, обирають переможця.

Konkurs dla młodzieży polonijnej i polskiej

Instytut Rozwoju Języka Polskiego im. świętego Maksymiliana Marii Kolbego zaprasza młodzież polonijną i polską mieszkającą poza granicami Polski do udziału w konkursie «Szacunek i odwaga. Rodzina Ulmów i ja».

KONKURS IRJP
**SZACUNEK
I ODWAGA
RODZINA
ULMÓW I JA**

INSTYTUT ROZWOJU
JĘZYKA POLSKIEGO
IM. ŚWIĘTEGO MAKSYMILIANA MARII KOLBEGO

<https://irjp.gov.pl/konkurs-ulmowie/>

Beatyfikacja rodziny Ulmów, uznanych pośmiertnie za Sprawiedliwych Wśród Narodów Świata, to wydarzenie wyjątkowe nie tylko dla Polaków i Polonii rozproszonej po świecie, lecz także dla wiernych Kościoła Katolickiego, którzy zamieszkują wszystkie kontynenty.

Instytut Rozwoju Języka Polskiego im. świętego Maksymiliana Marii Kolbego ogłasza konkurs «Szacunek i odwaga. Rodzina Ulmów i ja» dla młodzieży polonijnej i polskiej mieszkającej za granicą, chcąc zachęcić jego uczestników do refleksji nad tym, w jaki sposób losy Rodziny Ulmów może inspirować nie tylko rodaków żyjących w Polsce, ale każdego, komu bliskie są wartości kręgu kultury chrześcijańskiej, pojęć i postaw ukształtowanych przez nią na przestrzeni ponad dwóch tysięcy lat, a mającej swe źródła w antyku.

Konkurs przewiduje trzy formy prac konkursowych:

- pracę literacką na temat «Rodzina Ulmów – przesłanie dla świata»;
- fotografię na temat «Rodzina moją siłą»;
- film na temat «Opowiem Wam o Rodzinie Ulmów».

Każda z nich podzielona jest na kategorie wiekowe:

- młodzież w wieku 14–16 lat;
- młodzież w wieku 17–22 lata.

Termin składania zgłoszeń upływa **10 grudnia 2023 r.**

Nagrodą dla zwycięzców będzie 4-5-dniowa wycieczka do Polski, w programie której znajdzie się Muzeum Polaków Ratujących Żydów podczas II wojny światowej im. Rodziny Ulmów w Markowej.

Dodatkowym elementem nagrody będzie udział w szkoleniach-warsztatach: dziennikarskich, fotograficznych, filmowych.

Materiały powstałe w trakcie ich trwania zostaną wykorzystane w mediach elektronicznych Instytutu, co będzie kolejną formą wyróżnienia zwycięzców konkursu.

Formularz zgłoszeniowy, regulamin i szczegółowy opis konkursu można znaleźć tu: <https://irjp.gov.pl/konkurs-ulmowie>.

Źródło: irjp.gov.pl

Krótka pamięć

Nigdy, nawet w najczarniejszych wizjach, nie przypuszczałam, że po tak wielu moich artykułach związanych z wojną w Ukrainie, gdzie zawsze, wszelkimi możliwymi środkami wyrazu, wspierałam dzielnych i odważnych ludzi stawiających czoło każdego dnia barbarzyńskim najeźdźcom z Moskwy, napiszę słowa, którym będą towarzyszyły złe emocje i wywołają mój smutek.

Stawiając pierwsze litery tego felietonu nadal czuję zażenowanie i ogromny dyskomfort. Ten tekst sprowokował swoim przemówieniem na forum ONZ prezydent Ukrainy, a gdy już moja złość opadła, na nowo emocjonalną burzę i oliwy do ognia dołączył artykuł, jaki ukazał się później w największym belgijskim dzienniku «Het Laatste Nieuws».

Autor felietonu użył nawet sformułowania, że prezydent Zełenski «strzelił sobie w stopę» swoim przemówieniem mówiąc o fałszywych przyjaciół. Prezydent powiedział: «niektórzy nasi przyjaciele w Europie... może się wydawać, że odgrywają własną rolę, ale w rzeczywistości pomagają przygotowywać scenę dla moskiewskiego aktora». Przyznam, że zabolalo do żywego.

Dziennikarz z HLN pisze w swoim artykule dalej: «Spośród wszystkich krajów udzielających pomocy Ukrainie Polska, w przeliczeniu na jednego mieszkańca, zajmuje pierwsze miejsce». W komentarzu Belga czytamy o ogromnej skali wymiernej pomocy finansowej, logistycznej, socjalnej i zwyczajnie ludzkiej, jakiej Polska udziela swojemu sąsiadowi.

Podkreślony został również fakt wywierania ogromnej presji na kraje Zachodu, zwłaszcza w pierwszych, decydujących dla przetrwania Ukrainy, tygodniach i miesiącach wojny. «Pod względem pomocy wojskowej na Belgię przypada zaledwie jedna dziesiąta tego, ile wydała Polska» – zwraca uwagę gazeta.

Kraków, Warszawa, Wrocław, cała Polska jest pełna obywateli Ukrainy, dla których stała się nowym domem ze wszelkimi możliwościami, jakimi dysponuje i jakie oferuje swoim obywatelom. W całej zaistniałej sytuacji nikt, włącznie z milionami moich rodaków, nie oczekuje kolejnych podziękowań, ponieważ one już padły wielokrotnie.

Wystarczy. Myślę, że oczekujemy tylko i aż dobrej pamięci. Sądzę, że wielu ludzi, którzy wysłuchali przemówienia prezydenta Zełenskiego w ONZ poczuło smutek i wstyd, ale chyba nie za siebie.

W tym miejscu postawię kropkę, aby w emocjach nie napisać słów, których mogłabym kiedyś żałować. Pozostawię zatem ciszę i miejsce na osobistą refleksję dla każdego.

Dolewać oliwy do ognia, czyli podsycać emocje.

Czarne wizje – oznaczają pesymistyczne ostrzeżenie rzeczywistości, przyszłości, świata, zachowań ludzkich.

Krótką pamięć oznacza sytuację, w której dany człowiek celowo udaje, że nie pamięta pewnych zdarzeń.

Strzelić sobie w stopę – popełnić ogromny błąd, który prędzej czy później obróci się przeciw temu, kto jest za niego odpowiedzialny.

Gabriela Woźniak-Kowalik,
nauczycielka skierowana do Łucka i Kowla
przez ORPEG

Коротка пам'ять

Ніколи, навіть у найчорніших видіннях, я не припускала, що після стількох статей, пов'язаних із війною в Україні, в яких я завжди всіма можливими способами вираження підтримувала відважних людей, які щодня стають на прох з варварськими загарбниками з Москви, я напишу слова, що викликать мене гіркоту.

займає Польща». У коментарі бельгійця читаємо про величезний масштаб фінансової, логістичної, соціальної та звичайної людської допомоги, яку Польща надає своєму сусіду.

Підкреслено теж факт створення колосального тиску на країни Заходу, особливо в перші вирішальні для збереження України тижні та місяці війни. «Якщо розглядати військову допомогу, то на Бельгію припадає заведве десята частина того, що виділила Польща», – звертає увагу автор.

Краків, Варшава, Wrocław – вся Польща повна українців, для яких вона стала новою домівкою з усіма можливостями, які має і які надає своїм громадянам. І у всій цій ситуації, яка на сьогодні склалася, ніхто, включно з мільйонами моїх співвітчизників, не чекає чергових подяк, адже вони прозвучали вже неодноразово.

Достатньо. Думаю, що ми очікуємо – всього і аж – доброї пам'яті. І вважаю, що багато хто з тих, хто почув промову президента Зеленського в ООН, відчув гіркоту та сором, але, мабуть, не за себе.

У цьому місці я поставлю крапку, щоб на емоціях не написати слів, про які колись могла би пожалкувати. Тож залишу місце на особистій рефлексії для кожного.

Доливати олії у вогонь (**dolewać oliwy do ognia**), тобто розбурхувати емоції.

Чорні видіння (**czarne wizje**) – песимістичне сприйняття дійсності, майбутнього, світу, людської поведінки.

Коротка пам'ять (**krótka pamięć**) – ситуація, коли людина вдає, що не пам'ятає всіх подій.

Вистрілити собі в ногу (**strzelić sobie w stopę**) – зробити велику помилку, яка рано чи пізно обернеться проти того, хто за неї відповідальний.

Габрієля Возняк-Ковалік,
учителька, скерована до Луцька і Ковеля
організацією ORPEG

Громади можуть узяти участь у проєкті «Вогнеборці»

Представництво Фонду міжнародної солідарності в Україні розпочинає реалізацію проєкту «Вогнеборці. Зміцнення спроможності українських громад шляхом розвитку добровільних пожежних команд».

Новий проєкт полягає в підтримці створення добровільних пожежних команд у восьми територіальних громадах.

У межах проєкту громади отримають можливість ознайомитися з досвідом Польщі у створенні таких команд, методичну підтримку у формуванні власної команди, звіт щодо стану цивільного захисту у громаді, фінансову допомогу в організації навчання добровольців, набір пожежного спорядження, а також адвокаційну підтримку щодо отримання пожежної машини від ДСНС.

Відбір громад-учасниць відбуватиметься в кілька етапів:

- орієнтовно до 30 жовтня триватиме оцінка поданих апікаційних форм;
- орієнтовно до 20 листопада – проведення ознайомчих візитів до громад, які пройшли до другого туру;
- до 24 листопада – фінальний відбір та оголошення результатів конкурсу.

До участі запрошують громади (за винятком обласних центрів).

Заявки потрібно подати до 23:59 15 жовтня (неділя), заповнивши цю анкету: <https://cutt.ly/swmwbD5q>.

Кваліфікаційні характеристики очікуваних громад-учасниць і детальніший опис проєкту можна знайти на сайті Представництва Фонду міжнародної солідарності в Україні: <https://cutt.ly/8wmmwnGOF>.

Фонд міжнародної солідарності в Україні вже кілька років допомагає створювати добровільні пожежні команди в Україні та є однією з провідних міжнародних організацій, що виступають партнерами України в покращенні системи цивільного захисту.

Реалізація проєкту «Вогнеборці. Зміцнення спроможності українських громад шляхом розвитку добровільних пожежних команд» відбувається за фінансової підтримки Програми польського співробітництва з розвитку Міністерства закордонних справ Республіки Польща, а також Офісу Координатора програм допомоги США в Європі та Євразії Державного департаменту США в рамках 10-го раунду програми «Development Cooperation Partnership Program».

ПРАСА // РОБОТА

Вакансії в Луцьку

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець	Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець	Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
Агроном	15 000	Розробляти і впроваджувати агротехнічні та організаційно-економічні заходи, спрямовані на підвищення родючості ґрунту, зміцнення зернового господарства, створення міцної кормової бази для тваринництва; розробляти та впроваджувати системи сівозміни, захисту ґрунту від ерозії, його обробітку, застосування добрив, захисту посівів від шкідників, хвороб і бур'янів	Бармен	12 000	Приготування і розлив напоїв; обслуговування клієнтів; розрахунок	Бухгалтер	12 000	Забезпечення ведення всіх ділянок бухгалтерського та податкового обліку з дотриманням законодавства України; знання бухгалтерського обліку та основних засобів; вільне володіння MS Office: Word, Excel, знання програми «1С: Підприємство 8.3»; проведення банківських операцій у Клієнт-Банк, нарахування заробітної плати, складання і подання у встановлені терміни фінансової, податкової, статистичної звітності
Адміністратор	15 000	Забезпечує роботу з ефективного і культурного обслуговування відвідувачів: зустріч та супровід пацієнтів, інформування про послуги клініки, записи пацієнтів до лікарів, розрахунок відвідувачів, відповідь на телефонні дзвінки. Робота з медичною документацією, ведення амбулаторних карток. Володіння ПК на базовому рівні	Бармен	12 000	Бармен-касир. Обслуговування клієнтів закладу, приготування напоїв, коктейлів, кавових напоїв, смузі, фрешів. Контроль за якістю десертів, оформлення страв в належному вигляді, ввічливість, розрахунки, робота з накладними, касовою дисципліною	Бухгалтер	12 000	Нарахування ПДВ, складання звітності по зарплаті, товарно-матеріальних цінностях, нарахування податків, подання звітності
Адміністратор	10 000	Адміністратор у кафе. Зустріч гостей, прийом телефонних дзвінків, запис клієнтів, розрахунок, контроль за персоналом. Графік роботи: тиждень через тиждень	Бармен	11 000	Обслуговування відвідувачів закладу, приготування напоїв відповідно до затверджені технології; підтримка чистоти на робочому місці; проведення розрахунків з гостями, оформлення страв в належному вигляді, ввічливість, розрахунок на робочому місці). Графік роботи: 7/7, з 9:00 до 22:00	Бухгалтер	10 000	Ведення бухгалтерського обліку. Подання фінансової звітності, формування податкових накладних, знання 1С-бухгалтерії
Адміністратор (господар) залу	12 000	Контроль та організація роботи ресторану, співпраця із постачальниками, контроль якості подачі страв та проведення інвентаризації; ведення графіку роботи працівників, ведення всієї необхідної документації, касової дисципліни, та організація безперебійної роботи ресторану	Бармен	10 000	Бармен з обов'язками офіціанта. Приготування і розлив напоїв; обслуговування клієнтів; розрахунок	Бухгалтер	10 000	З обов'язками касира. Знання основ бухгалтерського обліку, робота з прихідними документами, робота з розрахунками клієнт-банк, каса, 1С бухгалтерія
Адміністратор (господар) залу	11 000	Оклад + %. Здійснення та прийом телефонних дзвінків, консультування відвідувачів щодо діяльності закладу та послуг, які він надає. Прийом замовлень, забезпечення нормального мікроклімату. Графік роботи: тиждень через тиждень, з 11:00 по 23:00	Бармен	10 000	Знання асортименту слабоалкогольних та алкогольних напоїв, які користуються попитом, рецептури і способів приготування коктейлів	Бухгалтер	10 000	Облік товарно-матеріальних цінностей, зв'язка по постачальникам, ревізія товарів та інших товарно-матеріальних цінностей
Адміністратор мережі систем	16 600	Адміністратор відділу адміністрування та інформаційно-аналітичних технологій. Здійснює адміністрування операційних систем Windows (робочі станції та серверні системи); вміння обслуговувати периферійні пристрої (принтери, сканери, БФП, пристрої збереження фото); навички роботи з системами захисту інформації; знання нормативно-розпорядчих документів у сфері захисту інформації та персональних даних	Бармен	10 000	Приготування холодних та гарячих напоїв, обслуговування клієнтів. Прибирання столиків	Бухгалтер	10 000	Бухгалтер-касир. Ведення бухгалтерського обліку та касової ділянки, робота зі звітами бухгалтерського обліку, з первинною бухгалтерією. Графік роботи: з 8:00 до 17:00 год. Знати 8-му версію 1С-бухгалтерії
Адміністратор системи	10 000	Налагодження, супровід роботи на підприємстві програм 1С, MeDOC, знання програми С	Бетоняр	15 000	Монтаж і встановлення опалубки та монтаж і встановлення арматури. Бетонування конструкцій. Проживання та проїзд за рахунок компанії. Забезпечення спеодягом. Вахтовий метод роботи, 15/15 або 20/10 днів. Робота на об'єктах по Україні	Вантажник	15 000	Відбирати товар згідно накладних
Апаратник вакуумування	15 000	Вакуумування ковбасних виробів. Графік роботи: Пн-Пт з 8:00 до 17:00	Бетоняр	13 000	Монолітник. В'язання арматури, прийом і заливка бетону, монтаж опалубки, муровання з цегли, виконання будівельних робіт	Вантажник	15 000	Здійснення навантаження та розвантаження ковбасних виробів
Апаратник оброблення зерна	15 000	Здійснення оброблення зерна відповідно до встановлених технологічних процесів; контроль якості обробленого зерна; виконання регулярних перевірок обладнання та устаткування; дотримання правил безпеки та санітарних норм під час роботи з обладнанням.	Бетоняр	10 000	Укладання бетонної суміші у фундаменти, основи, масиви; укладання бетонної суміші на горизонтальних площинах; улаштування бетонних фундаментів під заливку; улаштування підстильних шарів і бетонних основ підлог; улаштування цементної стяжки. Робота на будівельному майданчику в м. Луцьк	Вантажник	12 000	Завантаження металобрухту на транспортний засіб
Апаратник оброблення зерна	14 500	Приймання, очистка, сушіння зернових культур. Навантаження, розвантаження сировини незалежно від видів транспорту. Без шкідливих звичок	Бухгалтер	18 000	Проведення прихідних і видаткових накладних по комерційному відділу; оприбуткування надходження сировини по імпорті по відділу постачання; контроль за документообігом операцій з придбання та реалізації комерційним відділом; проведення актів звірок з покупцями та з постачальниками; ведення бухгалтерського обліку по наданню транспортно-експедиційних послуг відділом експедиційної логістики	Вантажник	12 000	Навантаження та розвантаження будматеріалів до 50 кг. Супровід матеріалів до покупця
Апаратник-сушильник	15 000	Вміння та навички користування зерносушаркою ДСП-32, робота з газовим обладнанням. Навчання на робочому місці	Бухгалтер	15 000	Бухгалтер з обов'язками касира. Ведення касового обліку, ведення первинної документації, формування рахунків на оплату, специфікацій видаткових накладних, організація та контроль документообігу, комунікація з клієнтами. Підприємство займається металом	Вантажник	11 000	Нічні зміни. Збір товару (м'яса група) на складі та завантаження його в автомобілі на торговельні точки, компенсація доїзду на роботу/з роботи
Арматурник (будівельні, монтажні й ремонтно-будівельні роботи)	15 000	В'язання арматури. Бетонування конструкцій. Проживання та проїзд за рахунок компанії. Забезпечення спеодягом. Вахтовий метод роботи, 15/15 або 20/10 днів. Робота на об'єктах по Україні	Бухгалтер	15 000	Ведення бухгалтерського і податкового обліку, взаємодія з контролюючими органами, робота з звітами. Підприємство займається продажем пального. Досвід роботи на підприємстві з продажу пальних матеріалів	Вантажник	11 000	Розвантаження матеріалів, завантаження готової продукції
Арматурник (будівельні, монтажні й ремонтно-будівельні роботи)	13 000	Монолітник, в'язання арматури, виконання будівельних робіт	Бухгалтер	13 000	Ведення бухгалтерського і податкового обліку, взаємодія з контролюючими органами, робота з звітами. Підприємство займається продажем пального. Досвід роботи на підприємстві з продажу пальних матеріалів	Вантажник	10 975	Оклад + премії. Завантаження/розвантаження при вивезенні твердих побутових відходів по місту Луцьку та Луцькому районі. Довіз на роботу та з роботи працівників
Арматурник (будівельні, монтажні й ремонтно-будівельні роботи)	10 000	Виготовлення та монтаж арматури й армоконструкцій. Роботи на будівельному майданчику в м. Луцьк	Бухгалтер	13 000	Ведення первинної документації (прихід, розхід, банк). Переміщення та списання ТМЦ. Списання палива згідно шляхових листів. Реєстрація ПДВ та авансової звітності. Обов'язкове знання 1С Бухгалтерія. Досвід роботи на виробництві	Вантажник	10 500	Розвантаження товарів рокою в супермаркеті. Дотримання складського регламенту. Викладка товару на полиці. Навантажувально-розвантажувальні роботи до 50 кг
Бармен	15 000	Обслуговування клієнтів закладу, приготування напоїв, коктейлів, кавових напоїв, смузі, фрешів. Контроль за якістю десертів, оформлення страв в належному вигляді, ввічливість, розрахунки, робота з накладними, касовою дисципліною	Бухгалтер	13 000	Ведення табелів, листів про тимчасову непрацездатність. Нарахування заробітної плати. Рознесення господарських операцій за безготівковими розрахунками. Подання звітності по ЄСВ, ПДФО та ВЗ	Вантажник	10 000	Проведення навантажувально-розвантажувальних робіт; переміщення, навантаження та розвантаження товарів, коробок, матеріалів вручну та за допомогою механізмів (рокл); створення збірних палет, упакування вантажів; перевірка цілісності вантажів; проведення робіт обрештування пневмопістолетом; керування процесом
Бармен	15 000	Розливання у спеціальний посуд напоїв. Підбирання вина та вино-горілчанних виробів відповідно до характеру замовлених страв. Оформлення вітрини, встановлення цінників	Бухгалтер	12 000	Ведення первинної бухгалтерії, знання 1-С бухгалтерії, внесення даних в базу даних роботодавця, подача звітності	Вантажник	10 000	Навантаження та розвантаження ковбасних виробів. Довіз на роботу та з роботи здійснює роботодавець, харчують

За детальною інформацією звертайтеся до Луцького міського центру зайнятості:
43021 м. Луцьк, вул. Тимошенка, 2;
тел.: +38(03322) 72-72-58, 72-81-49

Z wielkim smutkiem przyjęliśmy wiadomość o śmierci 89-letniej
TERESY CZŁEK,
parafianki katedry Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Łucku,
wieloletniej członkini polskich organizacji w Łucku.
Rodzinie i Bliskim składamy najserdeczniejsze kondolencje.

Redakcja «Monitora Wołyńskiego»

Dmytro Antoniuk zaprezentuje w Łucku nową książkę

Дмитро Антонюк представить у Луцьку нову книгу

15 października o godzinie 17:00 w Łucku w Przestrzeni Muzealnej «Zamek Okolny» odbędzie się prezentacja książki «Zamki i rezydencje na Ukrainie związane z polskimi rodzinami».

15 жовтня о 17:00 у Музейному просторі «Окольный замок» у Луцьку відбудеться презентація книги «Замки і резиденції в Україні, пов'язані з польськими родами».

Jak informuje autor, dziennikarz i podróżnik Dmytro Antoniuk, publikacja ta stanowi najpełniejszy zbiór informacji o rezydencjach szlacheckich i zabytkach fortyfikacyjnych współczesnej Ukrainy. Geografia opisywanych obiektów obejmuje niemal całą prawobrzeżną Ukrainę.

Książka liczy 720 stron, z czego 230 zajmują kolorowe zdjęcia autora. Publikacja zawiera skrowidz nazwisk i miejscowości geograficznych, a także mapy z kodami QR do współrzędnych 512 opisanych przez autora zabytków.

Po prezentacji odbędzie się rozdawanie autografów.

Dmytro Antoniuk zaprezentował wcześniej w Łucku swoją książkę «Rzymsko-katolickie klasztory na Ukrainie».

MW

Як інформує автор, журналіст і мандрівник Дмитро Антонюк, це видання – найповніше на сьогодні зібрання інформації на тему резиденційних і фортифікаційних пам'яток в Україні. Географія описаних об'єктів охоплює майже всю Правобережну Україну.

Книжка має 720 сторінок, 230 із них займають кольорові авторські фотографії. Пошуковий апарат видання складають іменний та географічний покажчики, а також мапа із QR-кодами до координат 512 описаних пам'яток.

Після презентації відбудеться автографесія.

Раніше Дмитро Антонюк презентував у Луцьку свою книгу «Римо-католицькі клаштори в Україні».

BM

FUNDACJA WOLNOŚĆ I DEMOKRACJA

NABÓR WNIOSKÓW NA 2024 ROK

więcej na stronie Fundacji www.wid.org.pl

Trwa nabór wniosków na rok 2024

Fundacja Wolność i Demokracja ogłosiła nabór wniosków na dofinansowanie działań organizacji działających na rzecz Polonii oraz Polaków za granicą na rok 2024.

Organizacja przyjmuje wnioski na dofinansowanie działalności w następujących obszarach:

- kultura i promocja Polski;
- wydarzenia polonijne;
- rozwijanie struktur organizacji polonijnych;
- media polskojęzyczne;
- wypoczynek letni;
- pomoc charytatywna i socjalna;
- oświata.

Termin składania wniosków, za wyjątkiem oświaty, upływa 20 października 2023 r. Termin składania wniosków w sferze oświaty kończy się 15 listopada 2023 r.

Szczegółowe informacje, a także formularze wniosków i kosztorysów można znaleźć na stronie internetowej Fundacji Wolność i Demokracja.

MW

Projekt finansowany ze środków Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w ramach konkursu Polonia i Polacy za Granicą 2023

FUNDACJA WOLNOŚĆ I DEMOKRACJA Projekt „Polska Platforma Medialna - Ukraina 2023-2025” realizowany przez Fundację Wolność i Demokracja.

Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

Utwór jest dostępny na licencji Creative Commons Uznanie autorstwa 4.0 Międzynarodowa. Pewne prawa zastrzeżone na rzecz Organizacji Społecznej „Monitor Wołyński”. Utwór powstał w ramach zlecenia przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów zadań w zakresie wsparcia Polonii i Polaków za granicą w 2023 roku. Zezwala się na dowolne wykorzystanie utworu, pod warunkiem zachowania ww. informacji, w tym informacji o stosowanej licencji i o posiadaczach praw.

Projekt finansuje Kancelaria głowy Rady ministrów RP u ramach konkursu «Polonia ta polacy za kordonom 2023».

Projekt «Польська медійна платформа – Україна 2023–2025» реалізує фундація «Свобода і демократія»

Публікація відображає лише погляди автора/авторів і не представляє офіційну позицію Канцелярії голови Ради міністрів РП

Видавець: ГО «Волинський монітор»
Шеф-редактор: Валентин ВАКОЛЮК
Головний редактор: Анатолій ОЛІХ
Коректори: Ольга ШЕРШЕНЬ, Пётр КОВАЛІК
Переклад: Світлана ПИЗА, Наталя ДЕНИСЮК
Співпраця: Габрієля ВОЗНЯК-КОВАЛІК,
Веслав ПІСАРСЬКИЙ, Ядвіга ДЕМЧУК

Газета «Волинський монітор»
43025 Луцьк, вул. Крилова 5/7
monitorwoylinski.com
tel.: +38 067 709 29 49
mail: monitorwoylinski@gmail.com
facebook.com/MonitorWoylinski
twitter.com/MonitorWoylinski

Ідентифікатор медіа: R30-01239,
рішення № 803 від 31.08.2023 р.
Тираж: 3000. Замовлення: 2819
Друк: ПП «Волинська друкарня»
Луцьк, пр. Волі 27.
Друк офсетний
Формат А3

monitorwoylinski.com